STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

140. ÅRGANG NUMMER 2 FEBRUAR 1991

STJERNEN

FEBRUAR 1991

På omslaget:
„Et land, hvor der bor nomader, som vandrer lige så frit omkring som de får, de passer." Se „I dette hellige land" på side 10. Omslagets forside og fotos på bagsiden af Betlehem og Jordanfloden er taget af Floyd Holdman. Foto af Taborbjerget af Dan O. Thorpe. Graven i haven af Lamar C. Berrett.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

FRA REDAKTIONEN

Vi værdsætter vore trofaste læsere meget højt og opfordrer jer til at sende breve, artikler og historier til os. (Anfør venligst jeres fulde navn, adresse, ward eller gren samt stav eller distrikt). Vi glæder os over de breve, som vi allerede har modtaget, og vi ser frem til fremover at høre fra flere af vore læsere. Vores adresse er *Stjernen*, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.

UVURDERLIG

Vi lykønsker *Liahona* (spansk) med dets nye „udseende". Vi glæder os meget over det gode læsestof, som bladet giver. Vi får uvurderlig hjælp fra bladet som ledere af slægtshistoriske centre i Argentina, Uruguay og Paraguay.

Vi har benyttet artikler fra bladet i præsentationer for præstedømmeledere og medlemmer i ward og grene, for at de kan erkende behovet for at „vende deres hjerte til fædrene."

Vi må give Herren og dette dejlige blad æren for vores succesfulde mission.

Ældste og søster
Rufino Rodriguez
Buenos Aires, Argentina

EN VELSIGNELSE

Vi takker redaktionen for *A Liahona* (portugisisk) og for deres gode og effektive indsats.

Vi har som en familie haft nogle meget betydningsfulde stunder, hvor vi har talt om artikler, der har hjulpet os med at forstå Jesu Kristi evige evangelium.

Det er en velsignelse for os at læse *A Liahona*.

Nilton Antonio P.S. de Souza
Nilton Alexandre P. de Souza
Bianca Cristiane P. de Souza
Rio de Janeiro, Brasilien

MEGET RELEVANT

Artiklen „Undskyld, Bertha" i april 1990 var meget relevant for mit vedkommende. Jeg antager, at det skyldes, at jeg hele mit liv har været som Bertha. Teenagerne i wardet i en lille by, hvor jeg kom, tilhørte alle „klikker", og jeg hørte aldrig til i nogen af dem. Jeg blev næsten aldrig inviteret til en fest eller til andre aktiviteter. Selv i mine gymnasieår blev jeg holdt udenfor.

I dag er jeg UV'er, og jeg er stadig stort set samme type person – genert, forlegen og sårbar. Jeg er blevet såret dybt. Jeg håber blot, at artiklen kan bidrage til, at unge får øjnene op for behovet for at række hånden ud til andre og tage dem med i deres aktiviteter. Jeg håber, I ser efter, hvem I skader ved jeres indstilling.

Navn tilbageholdt

HJÆLPER MIN UDVIKLING

Tak for *Liahona* (spansk). Dette tidsskrift hjælper mig i min udvikling inden for evangeliet og til at lære min himmelske Fader bedre at kende.

Det hjælper mig også til at tjene i mine kaldelser i Kirken som stavsmissionær, sekretær i stavsmissionen og som lærer i ældsternes kvorum.

Gerardo Garcia
Montevideo, Uruguay

STJERNEN
Februar 1991 140. Årgang Nummer 2

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curricumlum Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 90,– (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9102 DA

91982 110
Danish

„Du må ikke begære"

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

De, der har fulgt profeternes råd, kan vandre med fred i hjertet og de vil have stabilitet i deres hjem og fortjene respekt fra alle, der kender dem.

Jeg ønsker at fortælle om en fælde, der kan ødelægge os alle i vores søgen efter lykke og glæde. Det er den luskede, uhyggelige og dårlige indflydelse, der siger: „Det, jeg har, er ikke nok. Jeg må have mere."

Da Herren med sin finger skrev de ti bud på stentavler, gav han os som det tiende og sidste bud: „Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til!" (2 Mos. 20:17).

Der er sket mange ændringer i verden siden dengang, men den menneskelige natur er ikke ændret. Jeg har observeret, at der over hele verden er mange af den nuværende generation, som beslutter sig for, at de vil være rige, mens de stadig er unge. De vil køre i flotte biler, gå i det smarteste tøj, have en lejlighed i byen og måske et hus på landet – alt dette og mere til. Det er deres væsentligste mål i livet, og for nogle er midlerne, hvorved de opnår disse mål, uvæsentlige, hvad angår etik og moral. De begærer det, som andre har, således at egoisme og tilmed begærlighed er en del af processen for at opnå materielle goder.

Jeg ved, at alle ønsker at få succes, og jeg ønsker, at alle må få det. Men vi må være påpasselig med, hvordan vi måler succes. Man behøver blot læse i aviserne for at høre om det ene tilfælde efter det andet, hvor egoistiske impulser har ført til ulykke og alvorlig og afgrundsdyb fiasko. Nogle, der engang kørte rundt i imponerende biler og ejede de flotteste huse, vansmægter nu i fængsel. De er uden tvivl mennesker med usædvanlige evner og egenskaber. De har et godt hoved, men deres dygtighed førte til deres fald.

Hvis Herren ville tale til os i dag og give os det sidste af de ti bud, så tror jeg, at han ville sige: „Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans stilling i samfundet, hans bil eller noget, der hører din næste til!"

I de sidste få år har aviserne indeholdt den ene historie efter den anden om dygtige mænd og kvinder, som i begyndelsen arbejdede retskaffent og ærligt. De levede rimeligt godt, men de var ikke tilfredse. I deres iver efter at forøge deres eget lille kongerige, lokkede de andre til at investere penge hos sig. Og investorerne var i mange tilfælde heller ikke uden et tilsvarende begær. De lyttede til beretninger om et stort afkast for en beskeden indsats. Som en hund, der jager sin egen hale, voksede sagen hurtigere og hurtigere, indtil den en dag faldt sammen. Både ophavsmanden og investoren sad tilbage med knuste drømme. Det, der havde været et venligt og behageligt samarbejde, blev nu præget af beskyldninger, ondskabsfuldhed, politiundersøgelser og retsforfølgelse.

I et af sine fremragende breve til Timoteus skrev Paulus: „Thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte" (1 Tim. 6:10). Man behøver ikke gå langt for at se, hvor rigtig denne advarsel er. Når de først er blevet rige på grund af deres fortærende ønske om penge, så er nogle af de personer, som jeg nu taler om, i „megen bitter smerte."

Selvfølgelig er vi nødt til at tjene til livets opretholdelse. Herren fortalte Adam, at han alle sit livs dage skulle spise sit brød i sit ansigts sved. Det er vigtigt, at vi dygtiggør os, så vi kan blive uafhængige, og især at hver eneste ung mand, når han skal giftes, er rede og i stand til at påtage sig ansvaret for at sørge for sin ledsager og for de børn, der kan komme til deres hjem.

Alligevel er der ingen af os, der nogensinde har nok – mener vi i hvert fald. Uanset hvordan vores økonomi er, så ønsker vi at forbedre den. Det er også godt, hvis det ikke overdrives. Det er, når begærligheden tager over, når vi begærer det, som andre har, at vore vanskeligheder begynder. Og det kan være meget alvorlige og smertefulde vanskeligheder.

„Du må ikke begære din næstes hus!" Vi har alle behov for et sted at søge ly. Vi behøver alle et tag over hovedet med varme om vinteren og en smule behagelighed om sommeren. Det er der intet ondt i. Det er vigtigt. Men når vi overdriver det vildt, som nogle gør, kan vores tåbelighed blive en fælde, der ødelægger os.

Du må ikke begære den slags tøj og de smykker, som din nabo bærer. Åh, hvor vi dog er blevet modens slaver. Den kan være besættende og uhyrlig. Den kan ødelægge personlighed og opfindsomhed. Det virker som om, de fleste af os ønsker at se ens ud og bo i de samme omgivelser i stedet for at udvikle vores egen personlighed.

Du må ikke begære din nabos bil. En moderne bil er en vidunderlig maskine. I nogle samfund er den næsten en nødvendighed. Men når jeg ser mennesker låne store beløb for at købe biler i dyre domme, så undrer jeg mig over, hvad der er sket med vore værdier. For at tilfredsstille vore ønsker, stifter vi gæld, formindsker vore ressourcer ved at betale høje renter og bliver som slaver, der arbejder for at betale gælden af. Jeg ønsker ikke, at nogen misforstår mig. Jeg gentager, at jeg ønsker, at alle kan få nogle af de gode ting i livet, men jeg håber, at vores ønske ikke udspringer af begær, som er en ond og nedbrydende sygdom.

I 1831 talte Herren til de hellige i Ohio. Hans ord passer også på os i dag: „Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere

Vi er nødt til at tjene til livets opretholdelse. Herren fortalte Adam, at han alle sit livs dage skulle spise sit brød i sit ansigts sved.

blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed" (L&P 68:31).

Jeg anbefaler dyder som sparsommelighed og flid. Det er et folks arbejde og sparsommelighed, der gør en nation stærk. Det er arbejde og sparsommelighed, der gør familien uafhængig. Gæld kan være en forfærdelig ting. Det er så let at komme i gæld og så vanskeligt at betale tilbage. Man kan kun få lånte penge, hvis man betaler prisen, og den kan være tung. Konkurs er generelt gældens bitre frugt. Det er en tragisk opfyldelse af en enkel proces: At låne mere end man kan betale tilbage. I 1938 hørte jeg præsident J. Reuben Clark jun. tale om renter fra talerstolen i Tabernaklet i Salt Lake City. Han sagde:

„Renter sover aldrig, bliver aldrig syge eller dør; de kommer aldrig på hospital; de arbejder også på søn- og helligdage; de tager aldrig på ferie; de rejser aldrig bort; de under sig ingen fornøjelser; de bliver aldrig afskediget; de arbejder aldrig på nedsat timetal; de kender ikke til dårligt høstudbytte eller tørke; de betaler ikke skat; de køber ikke mad; de bruger ikke tøj; de har ikke hus og hjem og kender ikke til reparationer; de har hverken kone eller børn, fader, moder eller slægtninge at tage sig af; de har ingen leveomkostninger; de kender ikke til bryllupper, fødsler eller dødsfald; de har ingen kærlighed, ingen sympati; de er så hårde og hjerteløse som en granitklippe. Har man først stiftet gæld, er renterne ens ledsager hvert minut af dagen og natten; man kan ikke undgå dem eller slippe for dem; man kan ikke afvise dem; de giver ikke efter for hverken bønner, krav eller ordrer; og når som helst man kommer i vejen for dem, krydser deres vej eller undlader at efterkomme deres krav, knuser de en" (i Conference Report, april 1938, s. 103).

Jeg ville ønske, at hver eneste familie i Kirken ville kopiere disse ord og læse dem nu og da som en påmindelse om prisen, vi betaler, når vi låner.

I 1829 påtog Martin Harris sig gavmildt den økonomiske forpligtelse for trykningen af den første udgave af Mormons Bog. Et år senere sagde Herren i en åbenbaring henvendt til ham: „Betal den gæld, som du har pådraget dig hos bogtrykkeren. Frigør dig for trældom" (L&P 19:35).

Nu vil jeg hastigt tilføje, at det under nogle omstændigheder er nødvendigt at låne. Nogle studerende på videregående uddannelser er måske nødt til at låne for at færdiggøre deres uddannelse. Hvis I gør det, så sørg for at I betaler det tilbage. Og gør det omgående, selv om I må ofre nogle bekvemmeligheder, som I ellers kunne nyde godt af. De fleste mennesker må låne for at købe sig et hjem. I forretningsanliggender kan fornuftig låntagning være nødvendig og rimelig. Men vær kloge og overskrid ikke jeres evne til at betale tilbage.

Præsident Heber J. Grant sagde: „Hvis der er noget, der kan bringe fred og tilfredshed i menneskers hjerte og i familien, så er det at leve for mindre, end man tjener, og hvis der er noget, som kan skabe gnidninger, mismod og bedrøvelse, så er det gæld og forpligtelser, som man ikke kan klare" (*Relief Society Magazine*, maj 1932, s. 302).

Det er besættelsen om at blive rig, der fordærver og ødelægger. Herren har sagt: „Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig" (L&P 6:7).

Når vi lever vores liv, så lad os huske Herrens løfte: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift" (Matt. 6:33). Jeg

Vær absolut ærlig og trofast over for jeres udvalgte ledsager. I forhold til tid og evighed vil hun eller han være det mest værdifulde, som I nogensinde vil få.

bærer vidnesbyrd om gyldigheden af dette guddommelige løfte.

Nu vender jeg igen tilbage til det tiende bud: „. . . Du må ikke begære din næstes hustru" (2 Mos. 20:17). Jeg tror, at underforstået i dette råd og i budet: „Du må ikke bedrive hor!" (2 Mos. 20:14), ligger hele spørgsmålet om moral, dyd og troskab. Til vore unge voksne, som er giftemodne, siger jeg: Jeg håber, at I ikke vil udsætte ægteskabet for længe. Jeg taler ikke så meget til kvinderne, men til mændene, hvis ret og ansvar det er, at tage det første skridt. Fortsæt ikke uendeligt i letsindig søgen. Søg efter en værdig ledsager, én I kan elske, ære og respektere, og træf så en afgørelse. Tænk på ægteskab og familie på den måde, som denne kirkes ledere har belært om siden dens begyndelse.

Og når I er blevet gift, så vær absolut ærlig og trofast over for jeres udvalgte ledsager. I forhold til tid og evighed vil hun eller han være det mest værdifulde, som I nogensinde vil få. Hun eller han vil fortjene det allerbedste, som findes i jer. I brødre, gør hende til jeres dronning, jeres største interesse og anliggende.

Lev således, at I kan være værdige til hinandens selskab, og at I aldrig må skamme jer eller fortryde noget, som I ikke burde have gjort. Vær rene før ægteskabet. Vær tro i al evighed efter. Skilsmisseprocenten i verden er skandaløs. Skilsmisseprocenten blandt Kirkens medlemmer er tragisk større, end den burde være. I årevis har der næsten ikke været en uge, hvor jeg ikke har behandlet sager med personer, der har brudt hellige pagter, og som er løbet fra hellige forpligtelser. Jeg har set den tragiske høst, en så stor høst af knuste hjerter og tårer, af brudte løfter og grædende hustruer og børn.

Disse tragedier er i så mange tilfælde resultat af selviskhed og egoisme. Disse onder er fordærvende og ødelæggende.

Der findes intet smukkere end en smuk brud og en flot brudgom, der har indgået hellige og evige pagter. På den anden side kender jeg kun få ting, der er mere sørgelige end det umoralske fordærv, der kan snige sig ind i et ægteskab – et fordærv, der fører til beskyldninger, elendighed og ofte til skilsmisse, ensomhed og sorg.

„Du må ikke bedrive hor!" eller utugt eller noget lig det. „Du må ikke begære din næstes hustru" eller nogen anden.

For os alle bør vores bryllupsdag være en af de vigtigste dage i vores liv. Jeg håber, at vi alle har oplevet eller vil opleve den dag uplettede og lykkelige. Og når vi engang er forenet i det evige ægteskabs bånd ved Guds hellige præstedømmes myndighed, så håber jeg, at I, så længe livet varer, aldrig vil se efter en anden. Jeg håber, at der vil herske total troskab, total ærlighed over for hinanden, total interesse for hinandens behov.

Herren har sagt: „Du må ikke begære!" Vi må ikke lade selviskhed fordærve vore forhold. Vi må ikke lade begærlighed ødelægge vores lykke. Vi må ikke lade begær efter det, vi ikke behøver og ikke kan få ærligt og retfærdigt, føre os til ruin og ulykke.

Herren har talt ligefremt til os om disse ting. Vore profeter har gennem tiderne understreget dem. De, der har fulgt dette råd, kan vandre med fred i hjertet og de vil have stabilitet i deres hjem og fortjene respekt fra alle, der kender dem. ☐

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Herren lærer os ikke at begære – vores næstes hus, hustru, stilling i samfundet, bil eller andet, der tilhører vores næste.

2. Herren lærer os at arbejde, være sparsommelige og at overholde de pagter, som vi indgår med Herren og vores ægtefælle.

3. Gæld kan være en forfærdelig ting. Det er så let at stifte gæld og så vanskeligt at betale den tilbage.

4. Nævn nogle af de velsignelser, som præsident Hinckley siger, vi vil modtage, hvis vi følger Herrens lærdomme. (Fred i hjertet, stabilitet i vores hjem og andres respekt).

Det blad blev ved med at forfølge mig

Kenneth S. Rogerson

En ung columbiansk kvinde, Luisa Fernanda Espinosa Sachica, var kommet til et møde i Kirken inviteret af en ung mand, som var hendes kollega i en bank.

Det lille ward i Bogotá, landets hovedstad, gav hende faktisk ikke et godt indtryk. Kirkens medlemmer var venlige, men Luisa kunne bare ikke lide møderne. De var for lange, tænkte hun, og der var ikke noget af interesse for hendes aldersgruppe.

Men i Hjælpeforeningen anvendte læreren *Liahona* (Kirkens blad på spansk) fra juni 1987. På forsiden var der et billede af Frelseren, der underviste i en synagoge. På maleriet havde Frelseren et skær over sig, som fangede Luisas opmærksomhed. Hun havde ikke lyst til at blive, så hun forlod bygningen efter Hjælpeforeningen, men tænkte ved sig selv: „Jeg må have et eksemplar af det blad."

Senere samme uge befandt Luisa sig i en overfyldt bus i Bogotá, og da hun stod af, lagde hun mærke til et eksemplar af samme udgave af *Liahona* på bussens instrumentbræt. Hun syntes, at det var en usædvanlig tilfældighed. Næste dag, da hun var ude at handle, så hun bag en disk et andet eksemplar af bladet. Nu begyndte hun at tro, at det var mere end en tilfældighed. Hun havde lyst til at spørge ekspedienten om bladet, men hun kunne ikke mønstre mod til at gøre det.

Så sidst på ugen, da hun arbejdede i banken, kom en mand, der bar et eksemplar af bladet, hen til hendes luge. Hun var simpelthen nødt til at spørge ham om, hvordan hun kunne få et eksemplar. „Jeg kan ikke forstå, hvad specielt der er ved det blad," forklarede hun. „Det virker, som om det forfølger mig." Manden smilede og gav hende sit eksemplar.

Hun tog bladet med hjem og læste det fra først til sidst. Budskabet fra Det Første Præsidentskab var skrevet af præsident Ezra Taft Benson, „Tapre i Jesu vidnesbyrd". Det beskrev Joseph Smith og den første åbenbaring. Jo mere Luisa læste, jo større blev hendes interesse.

Hun fortalte nogle venner, som var medlemmer af Kirken, at hun ønskede at træffe missionærerne. Ældste Doug Fulsome, en af missionærerne, som underviste hende, sagde, at før den første lektion var gennemgået, „bar hun *sit* vidnesbyrd til *os* om, at Joseph Smiths beretning var sand." Luisa var ivrig efter at få resten af lektionerne og blev snart døbt.

„Hvis Herren ønsker, at nogen skal døbes," sagde ældste Fulsome, „finder han en udvej. Om han så skal lade et eksemplar af Kirkens blad ‚forfølge' dem." □

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

I DET

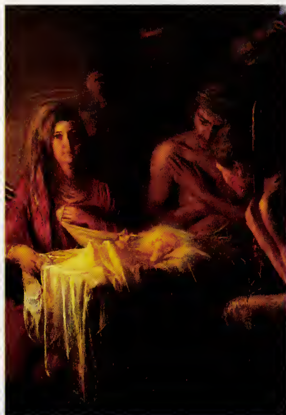
TE HELLIGE LAND

I kraft af sin guddommelighed kunne Herren have valgt et hvilket som helst sted på denne frodige planet at udføre sin mission. Han kunne have valgt de smukke øer i havet med deres frodige bevoksning og overdådige skønhed. Han kunne have valgt landskaber som Schweiz eller Skandinavien, eller han kunne have foretrukket at vandre på Afrikas eller Australiens jord.

I stedet valgte han et nøgent og regnfattigt land, et land, hvor der lever nomader, som bor i telte og vandrer lige så frit omkring som de får og geder, de passer. Han drog fordel af omgivelserne, idet han underviste med geografiske visuelle hjælpemidler, og idet han opfyldte skriften.

FØDSEL I BETLEHEM

Herren valgte at blive født i Betlehem i nærheden af Jerusalem. Hvorfor Betlehem? Er der mon en symbolsk betydning i navnet *Betlehem*, som på hebraisk be-

„JESU FØDSEL" AF CARL HEINRICH BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKAPEL. BENYTTET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

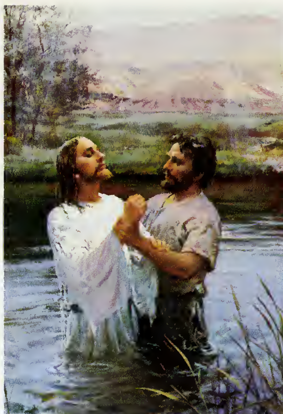
tyder „brødets hus"? Jesus Kristus erklærede, at han var „livets brød" (se Joh. 6:48). Hvor passende, at han, der kaldtes „livets brød", skulle komme fra „brødets hus".

Men hvorfor blandt dyrene? Han, som Johannes erklærede, var „Guds lam" (Joh. 1:29), blev født i påsken blandt dyrene, ligesom de andre lam, der skulle bruges til påskeofferet.

Ved fødselen af ham, der kaldes „den gode hyrde" (Joh. 10:14), var hyrder de første, som modtog bekendtgørelsen om hans hellige fødsel (se Luk. 2:8-16).

Ved fødselen af ham, der på et tidspunkt identificerede sig selv som „den strålende morgenstjerne" (Åb. 22:16), viste en ny stjerne sig på himlen (se Matt. 2:2; 3 Nephi 1:21). Stjernen, som strålede klart over Betlehem, var anbragt i kredsløb længe før den forudsagte begivenhed, for at dens lys kunne falde sammen med hans velsignede fødsel.

Ved hans ankomst. Han, der kaldes for „verdens lys" (Joh. 8:12), blev mørket forvist som et tegn på hans hellige fødsel (se 3 Nephi 1:15, 19). Han blev født som Guds Søn og søn af en jomfru, som forudsagt af Esajas (se Es. 7:14) og andre profeter (se 1 Nephi 11:13-21; Alma 7:9-10).

MALERI AF HARRY ANDERSON

Vi ved ikke, hvor i Jordanfloden at Jesus blev døbt, men vi ved, at han sagde: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd" (Joh. 3:5).

FLUGT OG BARNDOM

Stedet for hans fødsel måtte være nær Ægypten for at opfylde profetien: „(Josef) tog barnet og dets moder med sig ved nattetid og drog bort til Ægypten . . . for at det skulle gå i opfyldelse, som Herren talte ved profeten, der siger: ,Fra Ægypten kaldte jeg min søn'" (Matt. 2:14-15).

Men Frelseren blev ikke i Ægypten ret længe. Som barn blev han ført til landsbyen Nazaret. Jeg er fascineret over den symbolske betydning ved, at nogle videnskabsmænd foreslår, at ordet *Nazaret* er udledt fra det hebraiske ord *netsar*, der betyder „gren" eller „skud". Jesus, den guddommelige gren, voksede op et sted med et navn, der betyder „gren". Jeremias profeterede endvidere, at Herren ville lade „en retfærds spire fremspire for David, og han skal øve ret og retfærd i landet" (Jer. 33:15).

VAND

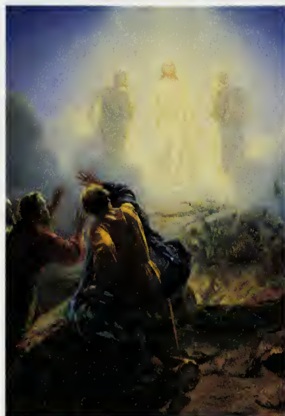
Jordanfloden var stedet, som Jesus valgte, da han blev døbt af Johannes for at „opfylde alt, hvad ret er!" (Matt. 3:15; se også 2 Nephi 31:5-6). Er det bemærkelsesværdigt, at denne hellige ordinanse praktisk talt blev udført i det lavest beliggende ferskvand på planeten? Kunne han have valgt et bedre sted til at symbolisere de ydmyge dybder, han nedlod sig til, og hvorfra han rejste sig? Som et eksempel belærte han os om, at han bogstaveligt steg ned under alle ting for at hæve sig over alt. Derfor betyder det at blive døbt på samme måde som han, at vi gennem vores lydighed og indsats også kan hæve os op fra dybderne og stige op til vores endelige måls højder.

Vi kender ikke det præcise sted, hvor Jesus blev døbt. Både Bibelen og Mormons Bog angiver, at dåben

Det var på Forklarelsens Bjerg, som kan have været Taborbjerget, der ses her, at Peter, Jakob og Johansen modtog præstedømmets nøgler fra Frelseren, Moses og Elijah.

FOTO: FLOYD HOLDMAN

„FORKLARELSEN" AF CARL HEINRICH BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKAPEL. BENYTTET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

fandt sted i nærheden af Betania (Bethabara) (se Joh. 1:28; 1 Nephi 10:9). *Bethabara* betyder på hebraisk „huset ved vadestedet". Er det muligt, at Kristus valgte dette sted for sin dåb i Jordanfloden som et tavst minde om de trofaste israelitters overgang under Josuas ledelse så mange år tidligere (se Joshua 3) samt som et symbol på, at dåb er en åndelig passage til Guds rige?

BJERGE

Bjergene i landet blev også helliggjort af Jesus. Han anvendte dem som åndelige og visuelle hjælpemidler hvormed han underviste sine tilhængere.

Omkring en uge efter, da Herren var sammen med sine disciple i egnen ved Kæsarea Fillippi, tog Jesus „Peter og Jakob og hans broder Johannes med sig og fører dem op på et højt bjerg . . .

Og han blev forvandlet for deres øjne . . .

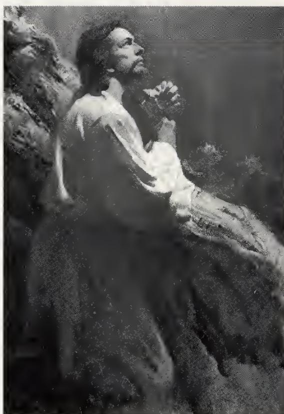
Og se, Moses og (Elijah) viste sig for dem" (Matt. 17:1-3).

Videnskabsmænd ved ikke med sikkerhed, om det var på Hermonbjerget eller på Taborbjerget forvandlingen fandt sted. Det, der er mere væsentligt, er, at Moses og Elijah under Herrens ledelse overdrog præstedømmets nøgler til Peter, Jakob og Johannes.

Det er bemærkelsesværdigt, at Moses og Elijah var dem, der overdrog de samme særlige nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland den 3. april 1836, kun en uge efter indvielsen af dette tempel (se L&P 110:11-16).

I århundreder har trofaste jøder forventet Elijahs tilbagevenden under påsken. Er det ikke interessant, at den 3. april 1836 var en af de få gange, hvor påskesøndag falder sammen med begyndelsen af den jødiske påske? Elijah vendte tilbage, således som man havde håbet, under påsken for at gengive beseglingsmagtens nøgler, som kun han har til opgave at overdrage.

MALERI AF HARRY ANDERSON

Ligesom frugten fra dette gamle oliventræ i Getsemane have blev presset under vægten af stenhjul, således blev Frelseren presset under vægten af verdens synder.

Bjerge er ikke lette at bestige. Herren bad dengang og nu sine disciple om at bestige bjerge for at understrege virkningen af en indsats og af lydighed. Han vil bede jer om det samme, billedligt talt og muligvis også bogstaveligt.

Der er et andet betydningsfuldt bjerg, som i Israel i dag og i fortiden er kendt som Morijabjerget. I dag er bjerget beklædt med menneskeskabte bygningsværker og moskeer, men det er stadig et helligt mindesmærke for Abrahams og Isaks lydighed og tro. Deres tre dages rejse fra Beersheba til Morijabjerget fandt sted på Guds anmodning. *Morija* betyder på hebraisk „set eller udvalgt af Jehova".

Det første hellige tempel i Jerusalem blev bygget på Morijabjerget.

Disse samme nøgler benyttes i dag til at skabe en evig sammenkædning i Herrens hellige templer. Vi ved, at Herren vil ære disse ordinanser, der er udført af hans bemyndigede repræsentanter, eftersom han har erklæret: „Hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen" (Matt. 18:18). Alle disse evige ordinanser udføres i et helligt tempel, der meget passende kaldes „Herrens huses bjerg" (Es. 2:2; se også 2 Nephi 12:2).

Bjerge blev fordums ofte anvendt til nogle af de samme formål, som templer anvendes i dag. Moses blev fx ført til Sinaj bjerg for der at blive instrueret af Herren.

LOKAL KENDSKAB

Grave under jorden var almindelige til opbevaring af de døde. Jesus var langt væk, da hans gode ven, Lazarus, døde. Men Herren vidste udmærket, hvad der var sket. Beretningen i skriften fortæller, at Jesus ikke viste sig på scenen, før Lazarus havde været død i *fire dage*. På dette sene tidspunkt udbrød Marta, Lazarus' søster: „Han stinker allerede" (Joh. 11:39).

Da råbte Jesus „med høj røst: ,Lazarus, kom herud!'

Og den døde kom ud med fødder og hænder omvundne med ligklæder og ansigtet hyldet i et tørklæde. Jesus siger til dem: ,Løs ham og lad ham gå.'

Mange ... kom nu til at tro på (Herren)" (Joh. 11:43-45).

Intervallet på fire dage mellem Lazarus' død og da

han blev kaldt levende frem fra graven er af stor betydning. Ifølge visse jødiske traditioner varede det fire dage, før Ånden definitivt og uigenkaldeligt forlod en afdøds legeme, således at nedbrydelsen kunne finde sted. Mesteren ventede med vilje, indtil intervallet på fire dage var gået, for at demonstrere sin fuldstændige magt over døden og sin kontrol med livet. Så oprejste han Lazarus fra de døde!

SYMBOLER PÅ FORSONINGEN

Oliventræer er noget særligt i det hellige land. Olivengrenen regnes overalt for et symbol på fred. Træet giver mad, lys, varme, træ, salve og medicin. Det er nu, som det var dengang, afgørende for livet i Israel. Det er ikke et løvfældende træ, men et stedsegrønt. Selv om træet fældes, spirer livet frem fra dets rødder, hvilket antyder evigt liv.

Jesus kom til foden af Oliebjerget for udføre den første del af forsoningen. Det gjorde han i Getsemane Have. Ordet *Getsemane* har to hebraiske rødder: *Gath*, der betyder „presse", og *shemen*, der betyder „olie", især de der stammer fra oliven.

I haven var oliven blevet presset af vægten fra store stenhjul for at presse den værdifulde olie af oliven. På samme måde blev Kristus i Getsemane Have bogstaveligt presset af vægten af verdens synder. Han svedte bloddråber – hans livs „olie" – som flød fra hver pore (se Luk. 22:44; L&P 19:18).

Jesus blev tildelt titler af enestående betydning. En af dem var *Messias*, der på hebraisk betyder „salvet". Den anden var *Kristus*, som på græsk også betyder „salvet". I vor tid, som på hans tid, indbefatter ordinansen salvelse af de syge en salvelse med indviet olivenolie. Så næste gang du overværer, at den, der skal velsignes, på hovedet salves med indviet olie, og disse hellige ord udtales: „Jeg salver dig med denne indviede olie," så husk, hvad den oprindelige indvielse kostede. Husk, hvad det betød for alle, der nogensinde har levet, og som nogensinde vil leve. Husk, den forløsende kraft ved helbredelse, beroligelse og betjening af de trængende. Husk, at ligesom oliven blev presset for den olie, der gav lys, således blev Frelseren presset. Fra hver eneste pore flød vor Forløsers livsblod. Og når prøvelserne møder dig, så husk Getsemane.

Den anden fase af forsoningen blev udvirket på korset. Få timer før den blev iværksat, udleverede Pilatus Guds Lam til at blive korsfæstet på samme tid som påskelammene i nærheden var ved at blive forberedt til offeret (se Joh. 19:13-14).

Korsfæstelsen fandt sted på en bakke der hed Golgata, som betød „Hovedskalssted". Hovedskallen symboliserede død. På et sådant sted blev sonofferet fuldendt. På korset blev verdens Frelser ophøjet over døden i den største af alle betydninger – virkeliggørelsen af Herrens magt over døden.

Gud Faderen ofrede sin Søn Jesus på Golgata, et nordligt klippefremspring af Morijabjerget, hvor Abraham næsten ofrede Isak godt 2.000 år tidligere. Som længe forudset blev Frelserens sonoffer fuldendt.

Men det var naturligvis ikke slutningen. Det var blot en ny begyndelse. Opstandelsens virkeliggørelse var den mest fantastiske begivenhed af alle. Apostlen Paulus skrev, at efter tre dage i graven, var Jesus „opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede . . .

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1 Kor. 15:20, 22).

Som en opstanden person gav Herren sine disciple dette vigtige ansvar: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen" (Mark. 16:15).

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt. 28:19-20).

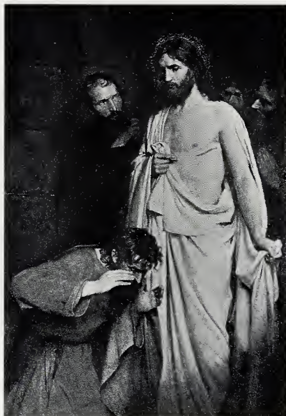
Dette ansvar gælder stadig for os alle. Alle Herrens virkelige disciple bærer dette hellige ansvar.

FREMTIDEN

Men Frelserens tjenestegerning var ikke begrænset til det hellige land. Han talte om, at han havde „andre får, som ikke hører til denne fold; . . . de skal høre min røst" (Joh. 10:16).

Kærligheden til disse andre får førte den opstandne Herren til folket på det amerikanske kontinent (se 3 Nephi 15:21). Han underviste dem i evangeliet. Han oprettede sin kirke her. Han gav dem ansvaret for at føre optegnelser om hans tjenestegerning blandt dem.

Denne værdifulde optegnelse, som vi modtog fra dem som Mormons Bog, er den mest forklarende hellige skrift. Den er den mest missionerende hellige skrift. Den er endnu et vidne om Jesus Kristus. Vi bærer vidnesbyrd om, at Gud vor Fader og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for profeten Joseph Smith i staten New York i 1820. Her og på dette tidspunkt begyndte gengivelsen af alle ting, som det var blevet lovet. Det store sidste dages værk, som vi er en del af, blev oprettet, i overensstemmelse med planen, for at velsigne en ventende og sørgende verden.

„DEN TVIVLENDE THOMAS" AF CARL HEINRICH BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKAPEL. BENYTTET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

Men med tiden vil Herren vende tilbage til landet, som han gjorde helligt ved sin mission som dødelig. I triumf vil han vende tilbage til Jerusalem. I flammende kongelige røde klæder, som symboliserer hans blod, der dryppede fra hver en pore, vil han vende tilbage til den hellige stad. Der og andre steder „åbenbares skal Herrens herlighed, alt kød til hobe skal se den" (Es. 40:5). Oliebjerget, hvortil han vil vende tilbage, „skal gå midt over" (L&P 45:48).

Det er vores hellige opgave at berede verden til Herrens herlige andet komme.

Må vi fornemme og påskønne den symbolske betydning af hans jordiske tjenestegerning i det hellige land. Må vi forstå hans tjenestegerning blandt andre får, som han elskede. Må vi erkende vores rolle i den gengivelse, som han har krævet, for at forberede verden på hans andet komme. Må vi fatte de evige konsekvenser af vor Herres uendelige liv, han, hvis tjenere vi er. Må vi have kraft og styrke til at motivere os selv til at udføre hans vilje i de enorme ansvar, der venter os forude. □

HVORDAN REAGERER JEG PÅ ANGREB PÅ KIRKEN?

Nogle elever på min skole angriber virkelig Kirken. De siger, at vi ikke er kristne, og de beskylder os for alt muligt forfærdeligt. Hvad kan jeg gøre ved det?

Svarene er ment som hjælp og vejledning, ikke som udtryk for Kirkens lære.

VORES SVAR

Når man elsker og tror på Frelseren, kan man ikke undgå at blive såret, når nogen siger, at man ikke er kristen. Og når de beskylder din kirke eller dens medlemmer for forfærdelige ting, gør det endnu mere ondt. Men vær forsigtig, af sårede følelser kan der opstå vrede – en følelse, der kan skade dig mere end noget, andre siger. Så det første, du må gøre, er at huske, at du virkelig er Frelserens discipel. Bevar en bøn i dit hjerte om styrke til at gengælde forfølgelse med kærlighed.

Dernæst hjælper det at forstå, hvorfor mennesker siger noget sådant. Der er flere grundlæggende årsager eller motiver:

1. Nogle gentager kun det, de har hørt andre sige, for at se, hvordan du reagerer. De siger måske i virkeligheden: „Jeg har hørt, at I ikke er kristne, eller at mormoner gør sådan og sådan. Hvordan reagerer du på det?"

2. Andre tror fast på, at de ved tilstrækkeligt om os til at sige: „Ud fra min definition er du ikke kristen, uanset hvad du siger, du tror på."

3. Der er desværre nogle få, som siger noget sådant blot for at genere dig. De er egentlig ligeglad med lærdomme. De er måske imod religion i almindelighed. Som sidste dages hellig er dine høje standarder velkendte, så du bliver et mål. Desuden tænker nogle mennesker automatisk, at hvis du giver udtryk for høje standarder, så ser du ned på dem, og derfor slår de igen. Personer, der drikker, kan måske føle, at du fordømmer dem, blot fordi det at drikke er i strid med dine personlige idealer.

Så hvordan reagerer du, når du møder falske beskyldninger mod din kirke?

Husk for det første, at dine handlinger beskriver din tro langt bedre end noget, du kan sige. Hvis du er kendt som en, der er ærlig, taler og opfører sig pænt, ikke er nem at ophidse, en fredsstifter, venlig over for alle – du forstår hvad jeg mener. Husk den velkendte vending: „Hvis du blev beskyldt for at være kristen, ville der så være tilstrækkeligt med beviser til at dømme dig?"

For det andet – undgå at skændes. Det indbyder kun til djævelens tilstedeværelse. Du kan måske i stedet roligt spørge: „Hvad får dig til at sige det?" Hvis personen, der konfronterer dig, virkelig er oprigtig, kan du tilbyde at fortælle ham, hvorfor vi siger, at vi er kristne. Det vil give dig lejlighed til at bære dit personlige vidnesbyrd om Frelseren. Du kan fortælle, hvordan du blev døbt i hans navn, og hvordan du deltager i nadveren hver uge til minde om ham. Du kan præsentere dem for Mormons Bog, med en venlig udfordring om at læse den. (Bare et blik i stikordsregistret med dets mange henvisninger til Jesus Kristus er et stærkt argument).

Hvis nogen helt klart bare forsøger at genere dig og bruger Kirken til at gøre det, er det sommetider bedre at smile og sige: „Jeg er bange for, at du er forkert informeret," og så gå sin vej.

Nogle gange vil du møde personer, der har set film eller læst litteratur, der er negativ over for Kirken. De kan have fået forkerte ting at vide om Kirken af voksne, som de respekterer. De mener, at de ved alt om os. Mange af dem er oprigtige personer, som virkelig elsker Frelseren i henhold til deres forståelse af ham. Prøv om du kan gøre det til det centrale i jeres samtale. Spørg dem om, hvad deres definition af en kristen er. Find ud af, hvad I er fælles om. *Vi* tror fx på at blive „genfødt". Det er, hvad hele processen med tro, omvendelse, dåb, og deltagelse i nadveren handler om. *Vi* tror på, at på trods af alt, hvad vi kan gøre, bliver vi frelst ved nåde (se 2 Nephi 10:24; 25:23). *Vi* accepterer Kristus som vores „personlige Frelser", når vi giver udtryk for vores tro på ham, døbes i hans navn og ser hen til ham, for at han kan løfte vores byrde af synder.

Selv efter alt det er der nogen, som siger, at vi ikke er kristne, fordi vi tror på noget om Kristus og hans evangelium, som de ikke kan finde i Bibelen. De vælger simpelthen at definere „kristen" på en sådan måde, at det udelukker sidste dages hellige. Og lad os indrømme, vi hævder at have yderligere viden om Frelseren og hans evangelium fra åbenbarede kilder ud over Bibelen. Mennesker, der ikke anerkender disse kilder, vil ikke anerkende de lærdomme, der findes i dem. Hvis de ønsker at definere „kristen" på en måde, der udelukker vore åbenbarede lærdomme, så har de lov til det.

Husk blot, at *du* ved, at din kirke er bygget på Kristus og hans lærdomme, at han leder den i dag gennem sine profeter og apostle. Bevar dit vidnesbyrd stærkt og levende og lev således, at du er det bedst mulige eksempel på en sand kristen. Det er det bedste bevis på, hvad du virkelig tror på. Husk også, at når du taler om andre menneskers tro, hvor sårende det er, når nogen taler ondt om din. Tænk altid på Frelserens eksempel – hvordan han gengældte forfølgelse med kærlighed, uvenlighed med venlighed, intolerance med tolerance.

DE UNGE SVARER

Der er meget få sidste dages hellige i Mexico, selv om Kirken vokser. Bortset fra mine brødre og søstre var jeg det eneste medlem af Kirken i både folkeskolen og gymnasiet. Jeg ved, at det kan være vanskeligt, når andre kritiserer os, men jeg har erkendt, at jo mere de kender til Kirken, jo mere følger de med i, hvad vi gør, og hvad vi siger.

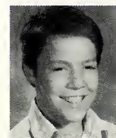
Hver gang nogen har kritiseret Kirken over for mig, så har jeg forsøgt at fortælle dem om vores tro uden at tale nedsættende om deres.

Jeg har aldrig forsøgt at indlede en kompliceret diskussion om evangeliets principper, men blot forsøgt at være venlig og respektere deres synspunkt.

I det store hele har jeg forsøgt at leve, som min himmelske Fader ønsker, og har forhåbentligt været et eksempel ved at efterleve Kirkens standarder. Når andre ønsker at vide, hvorfor jeg lever efter de standarder, er der åbnet en udvej, hvor jeg kan fortælle om Kirken og min tro.

Rosaura Castaneda A.
Irapuato, Mexico

Korrigér dem venligt og bed dem om at komme i kirke sammen med dig. Fortæl dem om Kirken, men tal ikke nedsættende om deres religion. Tænk på, hvad Kristus ville gøre, og husk den 11. trosartikel.

Kevin Dalton, 12
Las Vegas, Nevada, USA

Frem for alt, gå ikke i forsvarsposition og undgå et skænderi. Personer, der skændes, lytter ikke. Tro heller ikke, at det er dit personlige ansvar at lave om på alle andres tankebaner. Begynd med de unge, du kender.

Spørg dem om, hvad det vil sige at være kristen og vær oprigtigt interesseret i det, de siger. Hvis de går i en anden kirke, så få dem til at tale om det, og tal så om forskelle og ligheder mellem din kirke og deres. Du vil opdage, at der er mange ligheder. Hav heller ikke en indstilling om, at din kirke er bedre end deres, men kom med nogle mulige årsager til forskellene ved at bruge Bibelen som din primære kilde, men også ved at bruge Mormons Bog, idet du omtaler den som hellig skrift på samme måde, som du omtaler Bibelen. Hvis de stiller spørgsmål, er det fint. Det betyder, at de sikkert lytter til dig.

Hvis du kan få andre mennesker til at tænke rationelt, vil de forstå, at mormoner er kristne, og de vil i det mindste respektere din tro, selv om de ikke ønsker at acceptere den. Til gengæld er du nødt til at respektere deres tro. Hvis en samtale begynder at udvikle sig til et skænderi, så afbryd den og forsøg igen senere.

Rebecca Nielsen, 19
Bryn Mawr, Pennsylvania, USA

Der er også mange af den slags unge på min skole. Min første reaktion på deres bemærkninger er at bede og spørge min Fader i Himlen om, hvad jeg skal gøre. Jeg ved, at han giver mig et ærligt svar og hjælper mig med at vide, hvordan jeg skal tackle problemet.

Sherry Gillson, 16
Orangeville, California, USA

Der er mange måder at forklare andre om Kirkens lærdomme, så de ved, at vi er kristne, at vi tror på Kristus, at vi taler om Kristus, at vi lever i Kristus, og at vi tjener Kristus.

Jeg tror, at den mest ideelle måde er gennem vores eksempel. Vores eksempel som sidste dages hellige er det mest håndgribelige og levende bevis, vi kan give.

Fra det tidspunkt, da vi identificeres som sidste dages hellige, er vi midtpunkt for opmærksomheden. Fra da af begynder andre at ransage os for at prøve os og forsøge at finde fejl i vores tro. Men hvis vi efterlever evangeliet, kan vi hjælpe andre, og de vil opdage vores kærlighed til dem.

Herren har sagt: „Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene" (L&P 115:5).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi lader vores lys skinne, kan vi påvirke andre til det gode, og de kan erfare, at evangeliet og Kirken er sand.

Gloria Eunice Tapia Cabello, 21
Villa Hidalgo, Mexico

Stil dig ikke i forsvarsposition. Undertiden forsøger de, der kritiserer vores religion, måske at gøre dig ophidset. Ånden vil ikke være, hvor der hersker dårlige følelser eller vrede. Vær rolig og tro på dig selv. Vent på en lejlighed til at fortælle om det, du tror på.

Bed din himmelske Fader om at vejlede dig og velsigne dig med tålmodighed.

Penny Horan, 16
Livonia, New York, USA

De angriber Kirken, fordi de ikke fuldt ud forstår, hvad det hele drejer sig om. Så bliv ved med at smile og indbyd dem til at komme i kirke.

Kimberly Gandolph, 13
Freeport, Illinois, USA

Jeg er fornylig vendt hjem fra Texas San Antonio Mission. Mens jeg forkyndte evangeliet og mødte sådanne beskyldninger, lærte jeg, at diskussion aldrig virker. Jeg fandt ud af, at et enkelt vidnesbyrd virkede bedst. Normalt ville jeg sige noget som dette: „Jeg er ked af, at du har de følelser, men jeg ved, at Jesus er Kristus, Guds Søn." De kan ikke argumentere med dit vidnesbyrd. Husk også, at vor Frelser påvirkede mange mennesker med sit eksempel, og at det er en fin måde at vise andre, at du er en kristen.

Kevin Cundick, 21
Ogden, Utah, USA

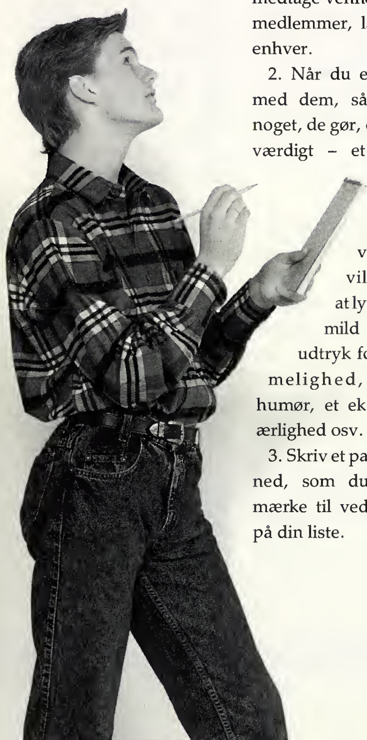
KIG EFTER DET GODE

Glenn Jorgenson

Har du lyst til at forbedre din indstilling til andre og til dig selv? Her er der en lille øvelse, som du kan prøve. Den vil ikke kun få dig til at se det gode hos andre; du vil også få det bedre med dig selv.

1. Lav en liste over dem, du vil koncentrere dig om i dag. Du kan medtage venner, familiemedlemmer, lærere – ja enhver.

2. Når du er sammen med dem, så kig efter noget, de gør, der er prisværdigt – et smil, en venlig handling, et venligt ord, villighed til at lytte, en gavmild gestus, et udtryk for taknemmelighed, et godt humør, et eksempel på ærlighed osv.

3. Skriv et par gode ting ned, som du har lagt mærke til ved personen på din liste.

4. Vær opmærksom på lejligheder til at rose personen for de ting, som du har lagt mærke til. Vær oprigtig. Fortæl andre om de gode ting, som du har set personen gøre. Gentag dette dagligt i en uge med forskellige personer fra din liste.

5. Forklar en ven om dit eksperiment, og I kan begge gøre det i de næste to uger.

6. Som en sidste øvelse, så skriv et navn ned på listen på en person, som du ikke rigtig kan lide. Se denne person gøre tre prisværdige ting og skriv dem ned. Endelig kan du lade denne person vide, at du påskønner det, han gjorde.

7. Gentag, indtil det bliver let. □

BØRNESTJERNEN

140. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE FEBRUAR 1991

ISBN 0107-2145

Skabe venskaber

HEIDI PEDERSEN

FRA HALLINGBY I NORGE

Lawrence Cummins

Heidi Irene Pedersen er altid fuld af begejstring, hvad enten hun laver sit eget loppemarked for at indsamle penge til de trængende eller leger skovens dronning i et hemmeligt gemmested ude i skoven. Hun bor sammen med sin familie i Hallingby, et bakket, skovklædt område godt 80 km nordvest for Oslo, der er Norges hovedstad. Som mange træhuse i Norge – både gamle og nye – har familien Pedersens hus en stige, der altid sidder på ydersiden af huset. Stigen giver *skorsteinsfeiren* hurtig og let adgang til taget.

Udover Heidi på 7 år består familien af en søn, Thor Arne (15), og døtrene, Ragnhild Marie (9) og Inger Helene (18). Inger boede et år i Salt Lake City i Utah som udvekslingsstudent, da hun gik i gymnasiet. Begge forældre er sygeplejersker af uddannelse, men Heidis mor, Gerd, tilbringer det meste af sin tid hjemme hos sin travle familie. Heidis mor er seminarlærer for sine egne børn og naboernes. Arne, Heidis far, er nu sælger for et italiensk medicinalfirma. Han virker som wardets bibliotekar i deres kirkebygning i Oslo.

Heidi og Ragnhild samler grønne blade og planter og velsmagende gulerodstoppe til deres kæledyr, kaninerne Pelle og Sweetie, samtidig med at de går ud i skoven for at lege skovens dronning. Rødderne fra et væltet fyrretræ danner en perfekt trone, hvor „dronning" Heidi tilkalder sine undersåtter for at de kan opfylde hendes ønsker.

En dag, hvor Heidi ventede hos tandlægen, følte hun, at hun skulle give et eksemplar af Mormons Bog, med sit eget billede og vidnesbyrd indeni, til en nabodame, som også ventede. „Du må få den her," sagde Heidi og gav bogen til kvinden. „Det er en sand bog, og vores kirke er den sande kirke."

Sandhedens ånd virkede hurtigt. Næste dag ringede naboda-

Yderst til venstre og på omslaget: **Heidi i traditionel norsk folkedragt.** ***Øverst:*** **Heidi sammen med sin mor og søstre, Inger Helene og Ragnhild.** ***Til venstre:*** **Heidi og hendes ven, Kim, på cykel ved Heidis hjem.** ***Herover:*** **Heidi spiser tomater fra familiens have.**

men, Lajla Pedersen, og spurgte, om hun måtte komme i kirke med familien Pedersen næste søndag. Kort efter var Lajla og hendes mand Jan omvendt til Kirken. I løbet af nogle uger blev Jan døbt, ordineret til præst og kunne døbe sin kone, sin datter Lisabeth og sin søn Kim.

Grebet af opfordringer til at hjælpe fattige i de fattige lande fik Heidi en dag lyst til at afholde et loppemarket for at tjene nogle penge. Bagefter sendte Heidi og hendes ven, Kim Pedersen, der hjalp hende, overskuddet til en organisation, der hjælper børn i nød.

I skolen holder Heidi især af matematik. Men når hun er udendørs sammen med sine klassekammerater, elsker hun at spille håndbold.

Heidi er en pige med mange interesser. Hun kan lide musik, hun spiller blokfløjte, arbejder i haven, klatrer i træer, samler på dukker, strikker og laver dinosaurer ud af sten. En ting er sikkert, uanset hvad Heidi gør, så gør hun det med fantasi og beslutsomhed. □

Heidi leger skovens dronning sammen med sin søster Ragnhild.

HVORDAN HELLIGÅNDEN HJÆLPER DIG

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg vil gerne gøre jer unge opmærksomme på Helligåndens gave, som er noget særligt og helligt. Denne Talsmand, som alle kan få, er en person, der består af ånd, og som er medlem af Guddommen. Den hellige skrift forklarer, hvorfor Helligånden er en person, der består af ånd: „Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os" (Lære & Pagter 130:22).

Helligåndens trøstende ånd kan dvæle i os 24 timer i døgnet, når vi arbejder, når vi leger, og når vi hviler. Dens styrkende påvirkning kan forblive hos dig år ud og år ind, når du er glad, og når du er ked af det.

Jeg tror, at Helligånden er den bedste vogter af vores indre fred. Den kan udvide vores forstand mere og få os til at føle os bedre tilpas end noget andet kemisk eller andet jordisk stof. Denne Talsmand kan hjælpe os, når vi søger at forbedre os. Den kan virke som en kilde til åbenbaring, der advarer os mod truende farer, og hjælper os også til at undgå fejltrin. Den kan forbedre vore naturlige sanser, så vi kan se tydeligere, høre mere intenst og huske det, vi bør huske. Den hjælper os til at være lykkelige.

Jeg beder om, at Herrens løfte vil blive opfyldt for os alle, og at Helligånden vil være vores stadige ledsager, som vil hjælpe os med at være mere retfærdige og med at kende sandheden. (Se Lære & Pagter 121:46). □

Tilpasset fra „Helligåndens gave – et sikkert kompas", Stjernen, juli 1989, s. 28-29).

FOTO: JED CLARK

Helligåndens trøstende ånd kan dvæle i os 24 timer i døgnet.

Jesus organiserede sin kirke

Laurel Rohlfing

„Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister osv." (6. trosartikel).

Hvad ville der ske, hvis du en søndag kom i kirke, og der ingen var til at byde dig velkommen? Hvis der ingen var til at lede Primary og ingen til at hjælpe dig med at synge sangene? Hvis der ingen lærer var til at undervise dig, når du gik til din klasse? Hvis der til nadvermødet ikke var noget medlem af biskoprådet på forhøjningen, ingen til at velsigne og omdele nadveren og ingen til at komme med et åndeligt budskab? Uden mennesker, der hjalp til, ville alt være forvirret og uorganiseret, og ikke mange ville lære noget om Jesus og vor himmelske Fader.

Jesus organiserede sin kirke, for at vi kan modtage vigtige ordinanser og lære at efterleve evangeliet. Han beder mennesker om at hjælpe sig. Gennem præstedømmeledernes myndighed kaldes medlemmer til at tjene i kirkestillinger.

I den oprindelige kirke eller Kirken, som Jesus organiserede, da han levede på jorden, havde han apostle, profeter, hyrder, lærere og evangelister til at lede og tjene menneskene (se Ef. 4:11). I dag er Kirken organiseret på samme måde. Nogle af navnene på embederne i præstedømmet, som vi har i dag, er anderledes end navnene, der blev benyttet på Jesu tid, men ansvarene er stort set de samme. En hyrde kan fx sammenlignes med en biskop eller en stavspræsident, og en evangelist med en patriark. En måde at kende Jesu Kristi sande kirke på er at sammenligne den med den oprindelige kirke, som Jesus organiserede.

Instruktioner

Læs beskrivelserne, der fortæller om nogle ansvar i forskellige præstedømmekaldelser i Kirken. Vælg det rigtige svar fra listen herunder og udfyld de tomme linier.

apostel	**hyrde**	**præst**	**diakon**
profet	**patriark**	**lærer**	

ILLUSTRERET AF VIRGINIA SARGENT

Jeg er et af tolv særlige vidner om Jesus Kristus. Peter, Jakob og Johannes havde hver mit embede på Jesu tid. De, der har dette embede i dag, er bl.a. Howard W. Hunter, Boyd K. Packer og Marvin J. Ashton.
(Se L&P 107:23).
Jeg er en ________________.

Forslag til fællestid

1. Drøft, hvordan kaldelser i Kirken i dag er forskellige fra kaldelser i den oprindelige kirke: Rejsemetoder, hellig skrift, udfordringer osv.

2. Invitér mænd, der bærer forskellige embeder i præstedømmet til at tale med børnene om deres pligter, hvordan de blev kaldet, særlige oplevelser osv.

3. Sammenlign Kirken med et fuldkomment legeme (se 1 Kor. 12:12-27). Hjælp børnene med at forstå, hvad der ville ske, hvis et legeme ikke havde øjne, hænder eller fødder, eller hvis et ward ikke havde en biskop, en primarypræsidentinde, besøgslærerinder osv. Vær opmærksom på børn med handicap.

4. Nedskriv så mange kaldelser i Kirken, som børnene kan komme i tanke om, samt hvilke ansvar der hører til disse kaldelser. Medtag ledere og lærere i hjælpeorganisationer, missionærer osv.

Jeg præsiderer over og har ansvaret for et ward eller en stav. I dag er jeg kendt som en biskop eller en stavspræsident.
På Jesu tid var jeg kendt som en ____________________.

Jeg er udpeget til at våge over Kirken og til at advare, lære og indbyde alle til at komme til Kristus. Ofte omdeler jeg nadveren. (Se L&P 84:111; 20:58-59).
Jeg er en ________________.

Det er min pligt at prædike, lære, døbe, velsigne nadveren og besøge hvert medlems hjem. (Se L&P 20:46-49).
Jeg er en ________________.

Jeg er udpeget til bestandig at våge over Kirken, styrke alle medlemmer og påse, at de gør deres pligt. (Se L&P 20:53-56).
Jeg er en ________________.

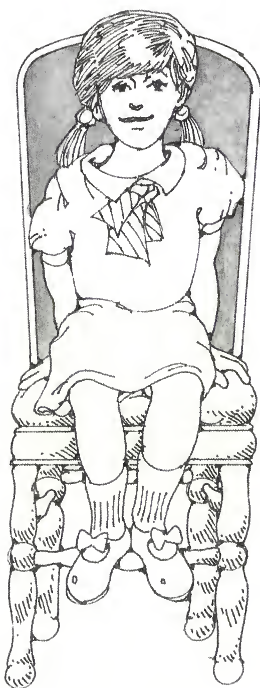
Jeg er den eneste, der kan modtage åbenbaring for hele Kirken. (Se L&P 43:2-3).
Jeg er ____________________.

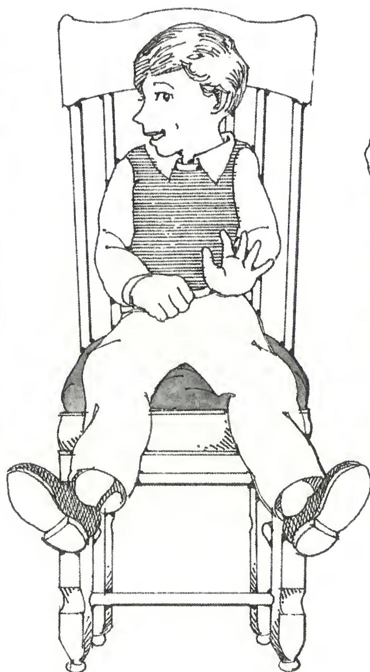

Det er min pligt og mit privilegium at give velsignelser til Kirkens medlemmer. Der er mindst en af min slags i hver stav. På Jesu tid blev jeg kaldt en evangelist.
Jeg er ____________________.

Lisa Dahlgren

„Thi I var vildfarende som får, men er nu vendt om til jeres sjæles hyrde" (1 Pet. 2:25).

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

INGEN TOMME STOLE

Carl og Henrik kiggede, da søster Lind afbrød deres lektion i Primary ved at anbringe en tom stol mellem dem.

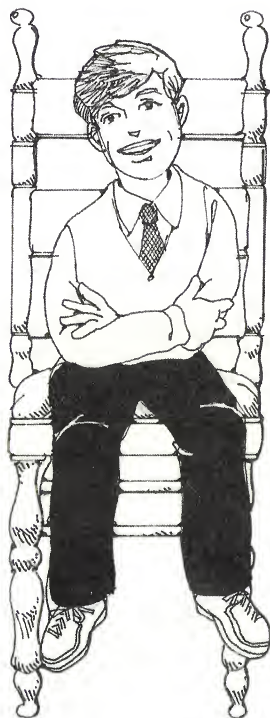
„I præsident Bensons familie har de en vending om stole. Har nogen af jer hørt den?" spurgte hun og kastede et blik på den tomme stol. Da ingen rakte hånden op, kom hun selv med svaret: „'Ingen tomme stole!' Hvad tror I, at præsident Benson mener?"

Da stadig ingen svarede, viste søster Lind et billede af Jesus, der holder et lam. Smilende fortsatte hun: „Kunne det have noget at gøre med vores lektion om Jesus og de får, han mistede?"

Sofie løftede forsigtigt hånden: „Mangler stolen en person, ligesom Jesus manglede et får?"

Søster Lind nikkede: „Lige netop, Sofie. Ligesom Jesus hentede sine mistede får tilbage, så er det vores opgave at finde vore venner, der mangler i

Primary, og bringe dem tilbage til deres tomme stole." Hun lagde hånden på stolen mellem Carl og Henrik. „Hvem mangler vi i vores klasse? Hvem har brug for at komme tilbage og sidde på denne stol?"

Hele klassen vendte sig mod hinanden og mumlede et navn – „Christian". Ingen turde råbe det højt. De var alle lidt tilbageholdende med at tale om Christian, fordi hans mor var død for kun to måneder siden.

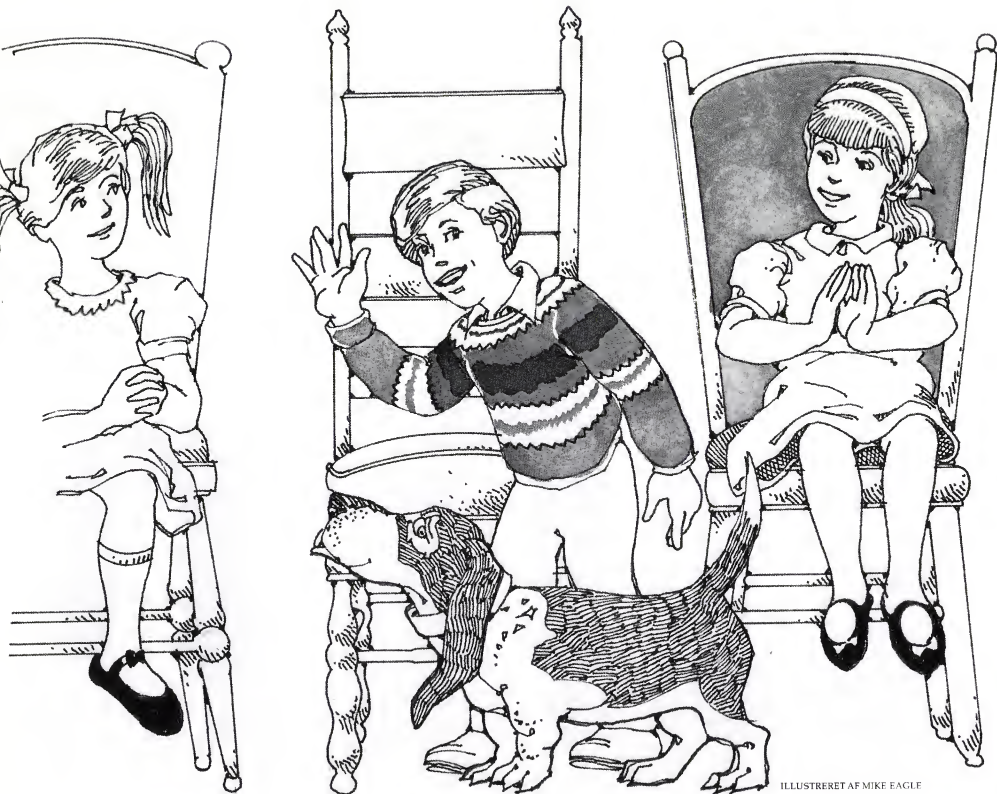
Christian havde elsket Primary, især sangperioden, men han var ikke kommet i kirke i næsten tre måneder. Den tomme stol i klasseværelset virkede pludselig meget ensom. Christian sad ikke på den, og de andre børn savnede ham.

„Hvad kan vi gøre?" spurgte Henrik.

„Resten af vores time skal handle om Christian. Vi vil tale om, hvad vi kan gøre for ham, og så vil vi bede om hjælp."

Klassen havde mange ideer: „Lad os invitere ham til at spille fodbold!" „Hvad med at invitere ham til Primarys talentaktivitet?" „Er det ikke snart hans fødselsdag? Hvorfor gør vi ikke noget på hans fødselsdag?"

Søster Lind så på tilstedeværelseskortet og på fød-

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

selsdagslisten. „Du har ret," bekendtgjorde hun. „Det er hans fødselsdag på lørdag."

Julie sprang op og foreslog: „Hvad med at vi kommer med balloner og synger en fødselsdagssang hjemme hos ham?"

Henrik og Carl skar ansigter. „Det er i orden med balloner, men behøver vi at synge?"

Søster Lind lo. „Selvfølgelig synger I." Hun smilede til Julie og sagde: „Det er en god idé." Til hele klassen tilføjede hun: „Jeg tror også, at når vi er der, vil Christian gerne inviteres til Primarys aktivitet. Lad os mødes hos mig på lørdag kl. 10."

Da alle erklærede sig villige, så søster Lind igen på den tomme stol. „Før vi afslutter med bøn, ønsker jeg at minde jer om, at I skal huske på Christian i jeres personlige bønner i denne uge."

Lørdag morgen mødtes børnene hos søster Lind, og de gik alle hen for at besøge Christian. „Før vi går ind," sagde hun og vendte sig mod børnene, „så husk talentaktiviteten." Hun smilede til Carl og bad ham om at invitere Christian til aktiviteten. „Resten af jer må vise Christian, at I virkelig ønsker, at han skal komme," sagde hun til dem.

Ballonerne bevægede sig muntert op og ned, da børnene gik hen til døren. Kun Carl gik langsomt – han spekulerede på, hvordan han skulle invitere Christian til aktiviteten.

En hund løb ud af døren, da Christian åbnede den. „Far, se, hvem der er her!" råbte han med et overrasket udtryk i ansigtet. „Det er søster Lind og min primaryklasse!"

„I dag er det Christians fødselsdag," sang de. „Hurra, hurra, hurra . . ."

„*Vov-vooov!*" tilføjedes af en mærkelig stemme, som kun søster Lind hørte.

„Du sikkert dig en gave får . . ."

„*Vov-vooov!*"

Denne gang hørte de alle Christians hund, Bølle, „synge" sammen med dem. Han sad ved døren med hovedet helt bagoverbøjet for at give lyd af fuld hals.

„*Vov-vooov-ooov!*" sluttede han sangen for dem og gav dem så et stort hundesmil, rullede hovedet til den ene side og kiggede på, at børnene og søster Lind lo.

„Christian," råbte Henrik, „Bølle kan lide at synge."

„Det kan han nemlig," sagde Christian og gav sin hund et stort knus. „Han elsker musik lige så meget, som jeg gør."

Carl så chancen: „Hvad så med at synge sammen med os til Primarys talentaktivitet?"

Klassen holdt op med at smågrine ad Bølle og så forventningsfuldt på Christian.

„Far, må jeg?"

Christians far var stille. Han så ned i gulvet. Hele deres plan kunne være faldet til jorden lige der, hvis Henrik ikke var begyndt at grine igen. „Du, Christian," grinede han, „kan Bølle synge sammen med os, når vi skal optræde? Tror du, han vil gøre det?"

Bølle elskede ideen! Han løftede hovedet højt og sang sit højeste „*Vov-vooov!*"

Christians far så også op og så de glade ansigter hos sin søn og alle hans venner, da de igen brød ud i en ubehersket latter. „Selvfølgelig," sagde han blidt. „Måske kommer jeg også."

De næste par uger øvede Christian, Bølle og resten af klassen deres specielle nummer hjemme hos søster Lind. Bølle kunne bedst lide nogle bestemte toner, så søster Lind afprøvede alle sine sange, indtil de fandt den sang, som Bølle bedst kunne lide.

Til Primarys talentaften var aktivitetssalen fyldt med familier og venner. Efter åbningsbønnen annoncerede biskoppen: „Og nu begynder vi med et meget anderledes åbningsnummer. Søster Linds væbner A-klasse vil akkompagnere Bølle, den syngende hund!"

Christian og hans klassekammerater førte Bølle op på scenen, og søster Lind stod nede foran dem. „Kig på salen og fortæl mig, hvad I ser," hviskede hun.

Børnene så ud på salen, der var fuld af mennesker. Christian vinkede, da han så sin far sidde bagest omgivet af søster Linds familie.

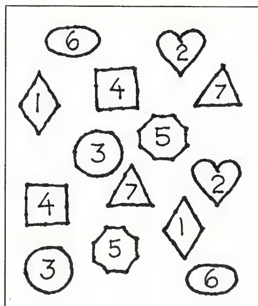
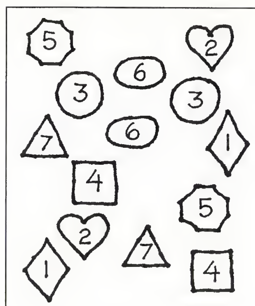
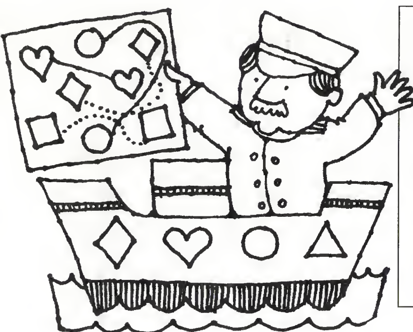
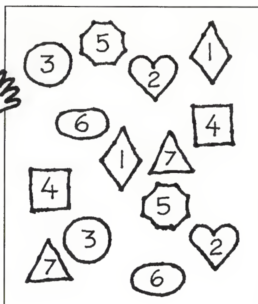
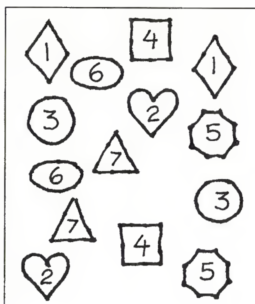
„Der er ingen tomme stole!" fortalte Sofie begejstret søster Lind. „Der er ingen tomme stole i aften – eller i vores klasse mere."

„Det er rigtigt!" Søster Lind sendte dem alle et stort smil og klappede Bølle. Det fik Bølles hale til at logre og ramme scenen med et bump. „Lad os nu synge!"

Børnenes stemmer lød højt, og det gjorde Bølles også. Salen fyldtes af latter over hundens musikalske hylen. Alle – også børnene og Bølle – havde det dejligt. Og det allerbedste – der var ingen tomme stole. □

Forhindringsløb

To deltagere, der bruger blyanter i forskellige farver, skiftes til at forbinde to ens genstande med en linie. Den, der først krydser en allerede eksisterende linie, har tabt.

Kvinder i Det Gamle Testamente

Janet Peterson

Kombinér beskrivelsen med det tilsvarende navn.

a. Abigajil	____	1. Navn ændret fra Saraj *(se 1 Mos. 17:15).*
b. Eva	____	2. Mor til Samuel, indviede sin søn til Herren *(se 1 Sam. 1:20, 25-28).*
c. Sara	____	3. Søster til Moses *(se 4 Mos. 26:59).*
d. Rut	____	4. Mor til Esau og Jakob *(se 1 Mos. 25:20-26).*
e. Hanna	____	5. Første kvinde på jorden *(se 1 Mos. 3:20).*
f. Mirjam	____	6. Overbeviste David om, at han ikke burde slå Nabal ihjel, blev senere Davids hustru *(se 1 Sam. 25:23-25, 32-33, 39).*
g. No'omi	____	7. Jakob arbejdede i 14 år for at gifte sig med hende *(se 1 Mos. 29:20-30).*
h. Rakel	____	8. Ruts svigermor *(se Rut 1:22).*
i. Dalila	____	9. Trofast og kærlig moabit, som fulgte sin mands familie *(se Rut 1:3-16).*
j. Rebekka	____	10. Fandt ud af Samsons hemmeligheder og forrådte ham *(se Dom. 16:6, 17-19).*

Svar: Kvinder i Det Gamle Testamente: (1) c, (2) e, (3) f, (4) j, (5) b, (6) a, (7) h, (8) g, (9) d, (10) i.

HERREN LEDER JAREDITERNE TIL ET FORJÆTTET LAND

Mens jarediterne boede ved havet, glemte Jareds bror at bede. Herren kom i en sky og fortalte ham, at han skulle omvende sig. (Ether 2:14)

ILLUSTRERET AF ROBERT BARRETT

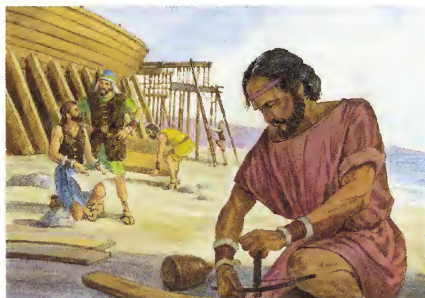
Jareds bror omvendte sig og bad. Herren sagde: „Jeg vil tilgive dig . . . men I skal ikke synde mere." (Ether 2:15)

Herren befalede Jareds bror at bygge skibe til at bringe sit folk til det forjættede land. (Ether 2:16)

Herren fortalte Jareds bror, hvordan han skulle bygge skibene. (Ether 2:16–17)

Skibene blev bygget således, at de kunne flyde på vand. Skibene var lufttætte, så intet vand kunne komme ind. (Ether 2:17)

Jareds bror spekulerede på, hvordan de kunne få luft til at ånde i skibene. Han spurgte Herren, hvad han skulle gøre. (Ether 2:18–19)

Herren fortalte ham, at han skulle lave et hul foroven og et i bunden af hvert skib. Hullet kunne åbnes for at slippe luft ind og lukkes, hvis der begyndte at komme vand ind. (Ether 2:20)

Jareds bror fortalte Herren, at der var mørkt inde i skibene. Herren bad ham finde en måde, så de kunne have lys i skibene. (Ether 2:22)

Herren sagde, at skibene ikke kunne have vinduer, for de ville blive slået i stykker. Han sagde, at de ikke kunne medbringe ild. (Ether 2:23)

Jareds bror gik hen til et bjerg og smeltede ud af klippen 16 små sten, der lignede klart glas. Han fremstillede to sten til hver af de otte skibe. (Ether 3:1)

Jareds bror bar de 16 sten til bjergets top. Der bad han til Herren. (Ether 3:1)

Jareds bror bad Herren om at røre ved stenene, så de kunne give lys inde i skibene. (Ether 3:4)

Herren rakte sin hånd ud og rørte ved hver sten med sin finger. (Ether 3:6)

Fordi Jareds bror havde stor tro, så han Herrens finger. Den lignede et menneskes finger. (Ether 3:6)

Derpå viste Herren sig for Jareds bror. (Ether 3:9–13)

Han sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus." Derefter sagde Jesus, at alle, der tror på ham, vil få evigt liv. (Ether 3:14)

Jesus underviste Jareds bror i meget. Jesus befalede ham at nedskrive det, han havde set og hørt. (Ether 3:25–27)

Jareds bror bar stenene ned ad bjerget. I hvert skib anbragte han en sten i hver ende. De gav lys inde i skibene. (Ether 6:2–3)

Jarediterne gik ombord på skibene med deres dyr og mad. Herren lod en voldsom vind blæse skibene mod det forjættede land. (Ether 6:4–5)

Herren beskyttede dem i den voldsomme søgang. De takkede Herren og sang lovprisninger til ham dag og nat. (Ether 6:6–10)

Efter 344 dage til søs landede skibene på det forjættede lands kyst. (Ether 6:11–12)

Da jarediterne kom ud af skibene, knælede de ned for Herren og græd glædestårer. (Ether 6:12)

Jarediterne byggede huse og plantede afgrøder i det forjættede land. De belærte deres børn om at lytte til Herren og adlyde hans ord. (Ether 6:13, 16–18)

Tysk soldat på talerstolen

W. Herbert Klopfer

„Det var vidunderligt at se en mand i en uniform, som vi hader, tale med så megen kærlighed til os."

Min far blev kaldet til at præsidere over den østtyske mission ved 2. Verdenskrigs begyndelse. På samme tid blev han også indkaldt til den tyske hær. Han ledede missionen fra slagmarken gennem sine to rådgivere.

En sabbat før jul følte han sig meget ensom. Han var stationeret i Danmark, langt fra sin familie, og han ønskede at tilbede Gud under et nadvermøde. Han vidste ikke, om der var en gren af Kirken i Esbjerg, men han regnede med, at der måske var en gren et eller andet sted i byen. Han talte ikke sproget, men iklædt fuld militæruniform nynnede han en yndlingssalme, mens han gik på en af byens gader. Han håbede at fange nogens opmærksomhed, som kunne føre ham til Kirken.

Ganske rigtigt passerede en lille pige min far, og hun spurgte ham på dansk: „Mormon?", og da hun så, at han nikkede, førte hun ham til grenens kirkebygning.

Min far risikerede sit liv og vidste, at hvis han blev opdaget af de nazistiske myndigheder blandt et fjendligt folk under deres gudstjeneste, kunne han blive anklaget for forræderi, der blev straffet med døden. Han løb også en risiko ved at aflevere sit våben til grenspræsidenten ved døren og tage imod en opfordring til at komme med et julebudskab ved nadvermødet på et andet fjendesprog – engelsk.

En dansk pige, som tilhørte grenen, skrev til min mor om den mærkelige oplevelse det var at have en fjendlig soldat i deres midte:

I går aftes var jeg i kirke. Der var en tysker til stede, Deres mand. Selv om mange danskere hader tyskerne, så lærte vi at holde af denne mand. Han talte til menigheden på engelsk, og William Ørum Petersen oversatte. Deres mand fortalte om, hvordan han for kun en måned siden havde mistet alt, hvad han ejede, og at missionshjemmet var blevet ødelagt. Men han var taknemmelig over, at hans hustru og børn var i sikkerhed. Derpå bar han sit vidnesbyrd om, at Kirken var sand. Det var vidunderligt at se en mand i en uniform, som vi hader, tale med så megen kærlighed til os. Han var lykkelig over at være blandt hellige.

Mange år senere, efter at vores far var død, og vores familie var flyttet til Salt Lake City i 1950'erne, modtog

vi et andet brev – denne gang fra en kvinde, der arbejdede for Kirkens genealogiske selskab. Hendes mand havde mødt min far i grenen i Esbjerg. Hun vedlagde et brev, som min far havde skrevet mens han var i Rusland til hendes mand i Danmark, Brevet var blevet censureret af de tyske militærmyndigheder. Vi undrede os over, hvordan brevet nogensinde var nået frem, når det var skrevet på engelsk af en tysk militærofficer i Rusland til en mand i Danmark. Brevet var dateret den 17. maj 1944 og lød:

Kære broder Olsen.

Det er mere end to måneder siden, jeg forlod Danmark. I disse uger har jeg oplevet krigens rædsler, men jeg er blevet mirakuløst beskyttet mod skader og sygdom. Jeg er Herren taknemmelig for hans mange velsignelser, og jeg ser frem til den tid, hvor jeg med glæde igen vil se mine kære derhjemme. Indtil nu er min hustru og mine børn også blevet beskyttet mod de ødelæggelser fjendens fly forårsager, der dagligt flyver over Tyskland. Jeg tænker på dig og på de andre gode venner, som jeg mødte i Esbjerg, og jeg ønsker jer alt godt i verden fremover. Giv venligst mine varmeste hilsener til alle, jeg kender.

Med venlig hilsen
Herbert Klopfer

Min fars kærlighed til evangeliet og til Kirkens medlemmer overskred nationale grænser. Han besøgte en dansk gren – og talte om sin kærlighed og sit vidnesbyrd til medlemmerne – på trods af den store risiko, det indebar. Mod slutningen af 2. Verdenskrig, mens han stadig virkede som præsident for den østtyske mission, døde han af sult i en krigsfangelejr langt inde i Rusland. □

W. Herbert Klopfer er præsident for Salt Lake City Eagle Gate Stake.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Helligholdelse af sabbatten som en familie

Forberedelse er et nøgleord i helligholdelse af sabbatten. Hvor det kan være muligt for en enkelt person at have en dejlig, afslappet sabbat uden at forberede sig på forhånd, så er travle familier i dag måske ikke i stand til at holde den form for sabbat, som Herren har foreskrevet, hvis de venter med at forberede alt til søndag morgen. De er nødt til at forberede nogle ting dagen før.

For de fleste familier med børn indebærer forberedelse til sabbatten at vaske og stryge søndagstøjet, finde sokker der passer sammen, finde og pudse sko samt finde familiens standardværker frem i god tid. Det indebærer indkøb af madvarer og andre nødvendigheder før søndagen. Ved at handle på ugens seks andre dage forbereder vi ikke kun os selv på sabbatten, men vi er heller ikke skyldige i at sætte andre i arbejde om søndagen.

Medmindre der koordineres effektivt, hviler en stor del af byrden for forberedelse til sabbatten desværre på moderen. „Hvis jeg begynder en søndag uden et rent hus, uden at hylderne er fyldt med mad," sukker en mor, „så kan jeg glemme alt håb om en glad og fornyende sabbat.

På den anden side har jeg faktisk budt sabbatten velkommen og virkelig følt, at det var en hviledag, når min mand og jeg om lørdagen har

FOTO: KURT OLSON

Forberedelse til sabbatten og tid sammen med familien vil sige at gøre rent og foretage indkøb i god tid, og nogle steder at hente tilstrækkelig vand.

forberedt os til den form for sabbat, som vi ønsker."

Fædre, der påtager sig ansvar for forberedelse til sabbatten, i stedet for at overlade det til deres hustru, vil velsigne deres familie i ubeskrivelig grad. En far bemærkede: „Min familie er mindre forvirret på søndage, hvor jeg husker at forberede mig i god tid, før den daglige rutine fortrænger den fred, som jeg ønsker, vi skal have på denne dag. Derfor er min kone og jeg blevet enige om at afslutte projekter, opgaver og arbejde tidligere, end vi plejede, så vi kan begynde vore forberedelser til søndagen tidligere."

Enlige forældre behøver ikke have det vanskeligere end ægtepar, når de forbereder deres familie til sabbatten. Koordination og uddeling af opgaver virker lige så vel for enlige forældre, som det gør for ægtepar.

Et andet mønster, som alle forældre kan få nytte af, er at følge Herrens råd om at forberede vores søndagsmåltid „i hjertets oprigtighed" (se L&P 59:13). Nogle familier forenkler arbejdet med at forberede søndagens måltider ved at forberede en del af maden på forhånd; andre serverer et nemt måltid om søndagen. Et måltid kan også gøres nemmere for moderen, hvis faderen og børnene hjælper til i forberedelsen, ved at dække bord og rydde op bagefter.

PASSENDE AKTIVITETER

I vor tid har Herren ikke givet os mange regler for sabbatten. Han har fortalt os, at vi skal „gå til bedehuset og ofre (vore) sakramenter", og at vi skal „hvile fra (vores) arbejde" (L&P 59:9-10).

Vi må alle beslutte os for virkelig at hvile fra den øvrige uges arbejde og jordiske forstyrrelser. Det vil sige at træffe en fælles beslutning som familie om ikke at handle om søndagen, at undgå enhver erhversmæssig aktivitet og at reservere denne dag til Herren.

Så langt tilbage som Israels udvandring fra Ægypten har Herren klogt rådet os til, at vi skal velsigne og hellige sabbatsdagen. Han gjorde det klart, at ikke blot skal vi ikke arbejde på denne dag, men vi må ikke forvente, at den fremmede arbejder (se 2 Mos. 20:9-11). Når vi handler hos nogen om sabbatten, er vi en del af årsagen til, at nogen må arbejde om søndagen.

Vi bør ikke arbejde om søndagen, medmindre det er nødvendigt. Det gælder også teenagere, der har et arbejde og som sommetider antager, at man ikke kan undgå at arbejde om søndagen. Vore børn bør frarådes at søge arbejde, som kræver, at de regelmæssigt arbejder om søndagen.

Selvfølgelig er der nogle servicefag, der skal fungere døgnet rundt også om søndagen. Hvis vi har et sådant arbejde, er det måske nødvendigt at få vore børn til at forstå, hvorfor vores indsats er krævet om søndagen. Vi kan også vise dem, at selv om vi ikke kan komme i Kirken, kan vi reservere noget tid i løbet af dagen til at studere evangeliet sammen med vores familie. Vi kan holde familiebøn og personlig bøn, og frem for alt kan vi forpligte os til at have en Kristuslignende indstilling hele dagen, fortælle om

FOTO: KURT OLSON

Familier kan bevare og nyde godt af sabbatsdagens ånd på mange måder, herunder fortælle om deres yndlingsskriftsteder fra standardværkerne eller sammen synge Kirkens sange.

FOTO: JED CLARK

evangeliet og give kærlighed, hver gang vi få lejlighed til det.

Når vi eller vore børn skal afgøre om en aktivitet er passende på sabbatten, kan vi spørge os selv:

Ærer det Herren?
Gør jeg noget godt?
Er den åndeligt opbyggende?
Ville Jesus godkende det?

Hvis vi følger sådanne retningslinier, kan vi gøre sabbatten til en fryd.

SØNDAGSTØJ

Søndag er Herrens dag – den dag, hvor vi tilsidesætter verdens bekymringer for at ære og tilbede Herren. Det gør vi ved bogstaveligt talt at tilsidesætte arbejdet for at overvære Kirkens møder og ved at orientere vore liv i en mere Kristuslignende retning. En del af det at sætte verden til side består i at tage vores hverdagstøj af og iføre os vores „bedste" tøj. At gøre dette er et tegn på vores respekt og kærlighed til Frelseren.

For nogle er det „bedste" tøj til søndagsbrug ganske enkelt det reneste og bedst reparerede tøj, de har. Det vigtigste er, at tøjet er ordentligt, rent og bidrager til sabbattens ånd; ekstravagant, prangende tøj kan næsten fjerne lige så meget af ånden, som snavset eller usømmeligt tøj kan.

Forældre må undervise deres børn i, at overholdelse af sabbatten gælder hele søndagen, ikke kun søndagsmøderne. Nogle gange går vi hjem fra møderne og skifter til tøj, som vi ville gå i i løbet af ugen. Selvfølgelig behøver vi ikke fortsat være iført slips og jakkesæt efter søndagsmøderne, men det tøj, vi

har på, bør hjælpe os med at bevare den ånd, som vi havde ved møderne.

TILBEDELSE

Jesus lærte, at „sabbatten er blevet til for menneskets skyld" (Mark. 2:27) for at berige menneskenes liv og velsigne dem. Han fortalte os desuden, at „dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt" (L&P 59:10). Når vi hviler os og tilbeder, fornyer vi både vores ånd og vores legeme. Det kan især gælde for fastesøndagen. At faste sammen i en fælles hensigt kan forene en familie på en måde, som kun få ting kan. Selv små børn kan lære betydningen af en trofast og bønsom faste.

Små børn kan også undervises i betydningen af at sidde ærbødigt under møderne. Et forældrepar fortæller, hvordan de hjælper deres børn med at påskønne møderne om søndagen: „Vi opmuntrer selv vore mindste børn til aktivt at deltage i sangen. Vi deles om en sangbog – lader dem holde den – og peger på ordene og noderne, mens vi synger.

Opmuntring til at deltage i andre dele af nadvermødet som f.eks. afløsninger og opretholdelser og især deltagelse i selve nadveren er også nyttigt.

Under talerne hvisker vi korte kommentarer til talerens emne til barnet."

En anden familie medbringer papir og blyanter til nadvermødet. Deres ældre børn tager notater af talerne og skriver spørgsmål ned, som de ønsker at drøfte senere.

En familie sætter sig hver søndag morgen ved et særligt forberedt bord til en søndagsandagt. Moderen fortæller: „Min mand eller jeg introducerer et tema for den søndag. Vores tema var fx engang visdomsordet. På bordet var der en skål med frisk frugt, en flaske med hjemmesyltede tomater, samt noget hvedekorn. Ved andre lejligheder synger vi sange, læser historier og skriftsteder og fremhæver eksempler på temaet gennem hele dagen.

Når vi igen mødes ved bordet om aftenen, fortæller børnene om det, de har lært om temaet. Og de er så begejstrede for søndagene, at de holder vores æske med forslag til søndagstemaer fyldt!"

STUDIUM

Skriftstedsstudium kan foretages på mange måder. Familier kan vælge at begynde i begyndelsen af en bestemt bog i skriften, eller de kan vælge at studere et bestemt emne som f.eks. *tro* eller *forsoningen* og studere dette emne i alle standardværkerne.

For nogle familier er søndagen afsat til at *studere* skrifterne, mens de på hverdagene *læser* højt fra dem. Nogle anvender søndagen til at forberede lektionen til familieaftenen om mandagen. Andre foretrækker at give lektionen om søndagen og afholde aktiviteter mandag aften. Familier som tilbringer tid sammen både søndag og mandag har fortalt om øget åndelighed og stabilitet i fristelsernes tidevand.

Mange familier læser i skriften hver morgen. Det giver børnene lejlighed til at vælge mellem mange andre familieorienterede aktiviteter om søndagen. De kan studere mere dybtgående i skriften om søndagen.

Ud over studium af evangeliet kan familien glæde sig ved at skrive i deres dagbøger sammen, skrive til slægtninge og missionærer, spille spil der handler om evangeliet og sammen lytte til opløftende musik.

TJENE OG VISE OMSORG

I planlægningen af vore søndage er det passende at inkludere tjeneste af andre. En familie har f.eks. besluttet at tilbringe lidt tid hver sabbatsdag til at tjene andre.

Naboer eller medlemmer af wardet, der er syge eller på hospitalet, kan glæde sig over et besøg fra en familie. En familie bragte småkager til mennesker på et plejehjem i deres nabolag, der ikke havde familie i nærheden.

Præsident Spencer W. Kimball har foreslået, at sabbatten kan være en dag til at „besøge slægtninge og venner, udføre hjemmelærerarbejde, arbejde med sine slægtshistoriske optegnelser, tage sig en lur, skrive breve til missionærer, soldater eller slægtninge; eller hvor man forbereder sig til næste uges lektioner i Kirken, leger med de små børn, faster med et formål, skriver religiøse digte og tager del i andre forskellige værdifulde aktiviteter" (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 270-271).

EN POSITIV FREMGANGSMÅDE

Når vi opmuntrer vore børn til at holde sabbatten hellig, er vi nødt til at gøre vore opmuntringer positive. I stedet for at minde børn om det, de ikke kan gøre, fører familien en liste på deres opslagstavle med aktiviteter, som de kan gøre på

denne dag. De konsulterer denne liste, hver gang et barn beklager sig over det, han eller hun ikke kan gøre. Jo tidligere vi lærer disse retningslinier, jo bedre. Det kan tage nogen tid for ældre børn at tilpasse sig en ny måde at tilbringe sabbatten på.

Frem for alt bør denne dag være en, hvor vore børn mærker vores kærlighed til dem og til vor Fader i Himlen. Vi behøver ikke at udfylde hvert eneste øjeblik af dagen med aktiviteter for vore børn. Tværtimod behøver vi alle en stille, fredelig tid alene til at meditere, planlægge og forny os selv.

At helligholde sabbatten er en af de sikreste måder at afkaste os verdslige bekymringer og iføre os Guds rustning. □

FOTO: ELDON K. LINSCHOTEN

Uanset omgivelserne kan vi få større glæde af vore kirkemøder ved at forberede os på at helligholde sabbatsdagen. Det er et af vore sikreste midler til at iføre os guds fulde rustning.

Richard M. Romney

TÅRNENE I CHARTRES

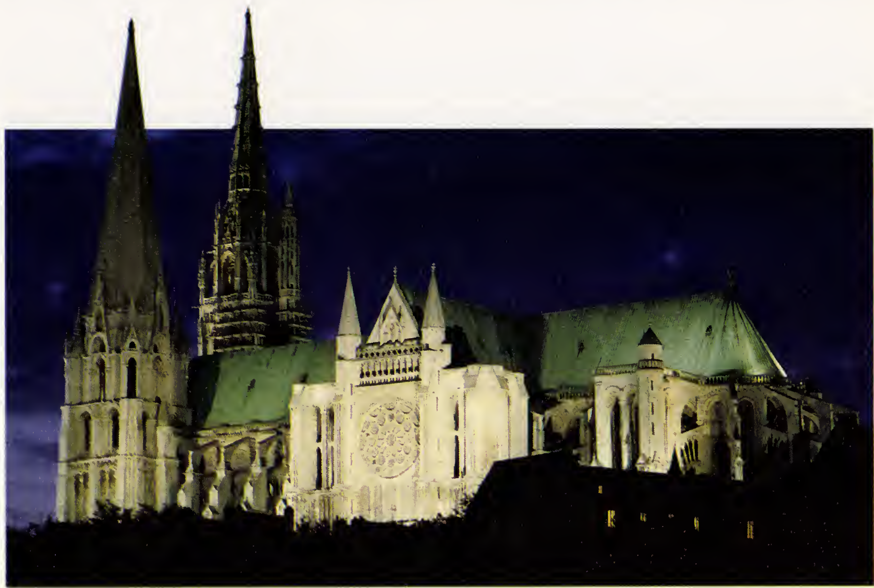

FOTO VELVILLIGT STILLET TIL RÅDIGHED AF FPG INTERNATIONAL

Lige som tårnene på katedralen i Chartres strækker sig mod himlen, har disse to unge mennesker himmelstræbende forhåbninger – de er de eneste sidste dages hellige unge i byen.

De er begge 12 år, og de er begge lidt generte. Men Eugène Danembaye og Katia Zobiri udgør *hele* ungdommen i grenen i Chartres, en by på Beauce-sletten sydvest for Paris.

Eugène og Katia bor i en by, der er kendt for sin katedral, et gotisk mesterværk med to tårne og med nogle af de smukkeste glasmosaikker i verden. Tårnene i Chartres kan ses milevidt omkring på de brede, flade marker, hvor det meste af Frankrigs hvede dyrkes. Alle kender katedralen; det er et landemærke for byen og for Frankrig.

Men Eugène og Katia går i kirke i en anden del af byen; i en bygning, der langt fra er berømt.

„Folk er forbavsede, når jeg fortæller dem, hvor vores gren holder møde," siger Katia. „Det er en pæn og ren bygning, men folk undrer sig når der nu er en så smuk katedral, at jeg ikke går i kirke i den."

Men de skal ikke tale med hende ret længe, før de finder ud af, at hun godt kan lide at gå i kirke i grenen.

„Vi lærer om evangeliet," siger Katia. „Vi lærer om sandheden, og vi lærer at elske hinanden."

Eugène får også en overraskende reaktion, når han fortæller sine venner, at han går i kirke.

„Fyrene i skolen ønsker ikke at tage del i religion," siger han. „Deres kirke har en religionsklasse, som de føler sig tvunget til at deltage i. Så når jeg fortæller dem, at jeg går i kirke hver søndag, bliver de ret overraskede."

Eugène plejede at mene, at alle kirker var det samme. Så kom missionærerne til hans hjem og begyndte at undervise hans familie. Gradvist begyndte han at forstå, at evangeliet var blevet gengivet, og at

unge mænd spiller en stor rolle inden for Kirken. Han blev døbt og, da han blev gammel nok, ordineret til diakon.

„For tiden er jeg den eneste bærer af Det Aronske Præstedømme i hele byen," siger han. „Der er nogle bærere af Det Melkisedekske Præstedømme, og de hjælper mig. Men når vi holder nadvermøder, så omdeler jeg nadveren."

Ligesom tårnene på katedralen, knejser over deres by, er Eugène og Katia ikke ens. Katia er den ældste af fem børn. Eugène har en ældre bror på 27 år. Katia er vokset op som medlem af Kirken. Eugène og hans mor er omvendt til Kirken og er de eneste medlemmer i deres familie.

„Jeg kan lide at læse, spille på harpe, cykle, spille dam samt ride på heste, når jeg besøger min bedstemor på landet," fortæller Katia. „Hans hobby," siger hun og peger på Eugène, „er at spise!"

Eugène tager drilleriet meget pænt, for han ved, at det er sandt. „Jeg elsker kage."

Hvilken slags?

Katedralen, der rejser sig over Chartres, er berømt for sine to forskellige tårne og for sine glasmosaikker, der anses for nogle af de smukkeste i verden.

„Hvilke slags er der?"

Katia fortsætter tilfreds med sin kvikke bemærkning: „Han gør også andet end at spise. Han kan også lide at sove."

Men Eugène bedyrer, at han også elsker sport, især atletik, volleyball og tennis.

Er der andre forskelle? Eugène siger, at for ham er det ikke et problem at komme op om søndagen. „Jeg rejser mig bare fra sengen," siger han.

Men Katia siger: „Somme tider er jeg doven, gal eller sur, og så knurrer jeg. Men jeg ved, at det er en befaling, og jeg ønsker at gå i Kirke."

Selv om der er forskelle på dem, har de to unge medlemmer i Chartres også et fælles fundament ligesom katedralens berømte to tårne.

„Vi elsker begge at synge," siger Katia. „Jeg kan lide det, fordi det gør mig glad."

„Jeg elsker det også," siger Eugène, „undtagen når min stemme knækker over!"

Bed dem om at synge, og de synger den ene af Kirkens sange efter

den anden. En halv time senere synger de stadig a capella (uden musikledsagelse) – og de kender alle ordene. Når man lytter til dem, får man følelsen af, at de elsker at være i deres kirkebygning, og at denne lille bygning, hvor de lærer sandheden at kende, er et fristed, som de ikke er ivrige efter at forlade.

„I hverdagen har jeg travlt," siger Eugène. „Det er hårdt at gå i skole. Det er ikke kun skemaet, der består af engelsk, kunst, historie, geografi, matematik, fransk, naturvidenskab, fysik og gymnastik, men også presset." Franske elever har et anstrengende akademisk program, der fører til *le baccalauréat*, en eksamen, der svarer til vores studentereksamen og dækker alt, hvad de har lært fra 1. klasse til den afsluttende eksamen. Og der er også andre alvorlige anliggender.

„Pigerne i skolen beder mig hele tiden om at ryge," tilføjer Katia. „Og jeg ved, at når jeg kommer op i de højere klasser, vil der være andre fristelser, og de vil være større. Så lige nu arbejder jeg på at styrke mig selv mod dem."

Chartres har som de fleste franske byer vidunderlige udendørs markeder fulde af blomster og grøntsager så friske og berigende som Eugenes og Katias syn på livet.

Her er det, at Kirken kommer ind igen.

„I vores lille gren kender vi alle hinanden," siger Katia. „Det er som en stor familie, nært, personligt og fælles."

Eugène sætter UM/UP i Chartres i det rette perspektiv. „Vi er måske ikke mange," siger han, „men vi er nok."

„Vi er kun to lige nu," siger Katia, „men der er 15 børn i Primary. Vi ser fremad og sætter eksemplet. Hvis vi klarer os godt nu, så vil der en dag være en god ungdomsorganisation for dem."

En sådan indstilling gør virkelig Eugène og Katia til noget særligt. De kunne beklage sig over, at der ikke er flere unge i deres gren. De kunne sige, at der aldrig er aktiviteter for dem alene, men i stedet er de mere interesserede i at bidrage end i at blive underholdt. De er mere interesserede i andre end i sig selv.

For tiden er Kirken i Chartres ikke ret stor. Men den vokser. Og 12-årige som Eugène og Katia, som bygger på fremtiden, er solide tårne, selv om de er unge. □

En hilsen fra det nye præsidentskab for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Vi hilser alle jer, vore søstre, med kærlighed. Hjælpeforeningens arbejde har aldrig været vigtigere, end det er nu. Vi ved, at når I alle deltager i dette arbejde, vil jeres liv blive beriget. Her er nogle områder, I kan fokusere på:

Opbyg et personligt vidnesbyrd

„Et vidnesbyrd er et resultat af valg, ikke tilfældigheder," siger Elaine L. Jack, der er præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse. „Hele mit liv har mit vidnesbyrd været et bevidst valg, og det valg har givet alt andet i mit liv mening."

At opbygge et vidnesbyrd er begyndelsen til at skabe et lykkeligt liv. Et vidnesbyrd vokser skridt for skridt, når vi investerer indsatsen, nemlig at udøve tro og håb som aktive ingredienser i hverdagen. Bøn er et væsentligt redskab for at opnå tro og håb.

Præsidentinde Elaine L. Jack i midten, Chieko H. Okazaki, førsterådgiver, til venstre, og Aileen H. Clyde, andenrådgiver, i hjælpeforeningens bygning i Salt Lake City i Utah, USA.

Bliv værdsat som enkeltperson

Hver eneste kvinde står med opgaven at leve tilstrækkeligt værdigt til, som enkeltperson, at kende Herrens vilje med hende. Præsidentinde Jack bemærker, at „hver kvinde velsignes, når hun forstår, at der er værdi i alle former for retfærdig levevis. Uden denne forståelse skaber vi barrierer, der blokerer for vores individualitet og vores virkelige udvikling. Det er så forfriskende at kunne sige: ‚Sådan er jeg, og jeg er lykkelig over at kunne leve med mig selv.'"

Herren elsker os hver især. Denne viden bør bringe os fred og forståelse og hjælpe os til at finde styrke til at gøre alt det, som livet kræver af os.

Fremelsk kærlighed

„Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel" (Moroni 7:47).

Det er ikke uden betydning, at Hjælpeforeningens motto er „Kærligheden ophører aldrig". Når vi gør kærligheden til det centrale i vores gøremål, vil frugterne være mange, lykkelige og evige.

Vi kan hver især betjene andre på en betydningsfuld måde. Men for at kunne være virkelig effektive, må vi konstant stræbe efter at udvikle alle vore evner, udvide vores viden og forbedre vores karakter.

Styrk familierne

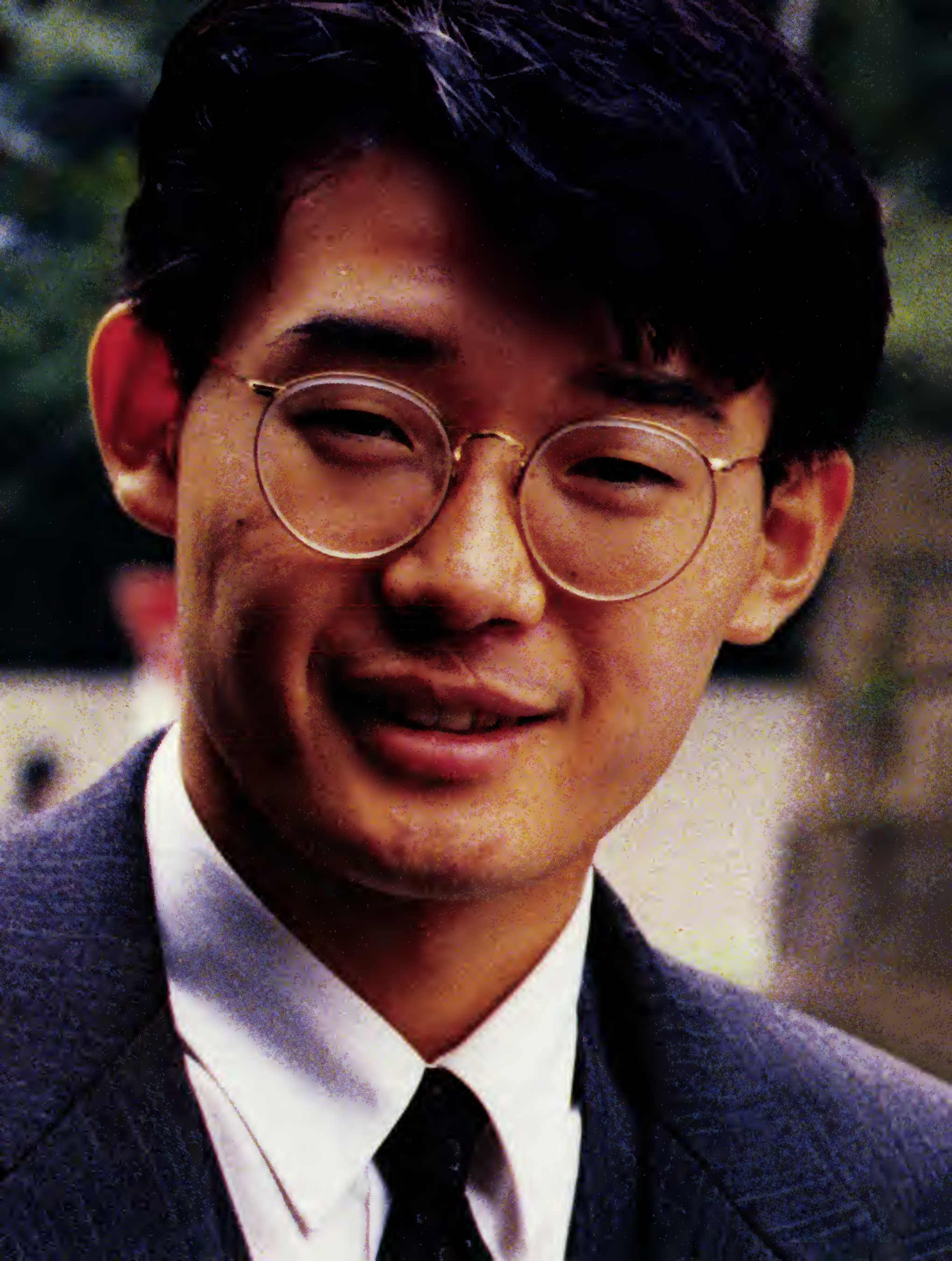
Familien er et væsentligt samlingspunkt for os alle, uanset om vi bor eller ikke bor i nærheden af vores nærmeste familie, og uanset om hele vores familie er medlemmer af Kirken eller ej.

„Hjemmet er et sted for alt, der er godt, oplysende og sandt," siger Chieko N. Okazaki, førsterådgiver i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse. „Hjemmet bør tilvejebringe et klima, hvor alle, som bor der, hele tiden kan udvikle sig og lære. Om der skabes et sådant klima eller ej afhænger af hver enkelt person. Vi må hver især træffe de rette valg i livet."

Nyd et søsterfællesskab

„Eksempler fra skriften på søsterskab, som f.eks. Jeftas datters veninder (Dom. 11:37-40) og Maria og Elisabet (Luk. 1:39-42), har vist mig de evige værdier, som står til rådighed for kvinder i Hjælpeforeningens søsterskab i vore dage," siger Aileen H. Clyde, andenrådgiver i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Et søsterfællesskab, der er velsignet med det „levende vand", som Frelseren tilbød (Joh. 4:10), kan blive en meningsfuld del af enhver kvindes liv. Det forener os, så vi kan glæde os over vores forskellighed og nyde godt af vores fælles værdier. ☐

Stephen K. Christiansen

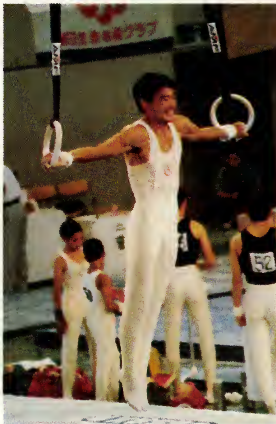
INGEN PRIS ER FOR HØJ

„Den tilværelse, som jeg havde arbejdet så hårdt for at opbygge i de sidste ti år, var forbi, og jeg kunne ikke lade være med at græde."

Den 5. februar 1989 gav ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum alle de unge mænd i staven i det østlige Tokyo i Japan en udfordring. „Hver eneste værdig bærer af præstedømmet bør tage på mission," sagde han. „Det er deres ansvar."

En af de unge mænd i forsamlingen, som accepterede denne udfordring, var Hidemasa Yatabe. Hidemasa studerede ved Tsukuba universitet i nærheden af Tokyo og havde ofte tænkt på at tage på mission, men indtil da havde det været et uopfyldt ønske.

Som for mange unge mænd var det en vanskelig afgørelse. Hvis Hidemasa skulle tage på mission, ville det betyde, at han opgav sin plads på det japanske gymnastiklandshold og muligheden for at deltage i internationale konkurrencer.

„Universitetet havde kun nogle få gymnaster," fortæller han, „og vores succes var baseret på, at holdet tilbragte mange timer med at træne sammen. Vi spiste endda sammen. Vi blev ét – teknisk, mentalt og følelsesmæssigt. Tabet af blot et medlem af holdet ville forstyrre hele holdet. Så selv om jeg altid ønskede at tage på en mission, var jeg ikke sikker på, hvordan jeg kunne forlade holdet."

Siden Hidemasas dåb i 1981 har han været et trofast medlem af Kirken. Han er det eneste medlem i sin familie. I 1987 var ældste Oaks i Tokyo og besøgte nogle af de helliges hjem, bl.a. Hidemasas. Dengang velsignede ældste Oaks Hidemasa med, at han ville være i stand til at tjene på en mission. Nu, to år efter, blev denne velsignelse husket, og Hidemasa besluttede sig for at acceptere ældste Oaks udfordring ved stavskonferencen.

„Men i de næste seks måneder optog gymnastik og mine studier al min tid. Jeg trænede hårdt for at kvalificere mig til de japanske mesterskaber i gymnastik.

Men selv da jeg begyndte at forberede mig mentalt og fysisk på de kommende konkurrencer i ver-

densklasse, blev mit ønske om at udføre en mission større og større. Efter universitetsmesterskaberne blev jeg interviewet af min biskop og stavspræsident. I interviewet sagde min stavspræsident til mig: ,Hvis du kun planlægger at tage på mission, når det passer *dig*, så vil Herren måske kun velsigne dig, når det passer ham.' Jeg var overbevist om, at jeg straks skulle indsende min missionæranbefaling."

Da Hidemasa fortalte sine holdkammerater og træner om sine planer, mødte han straks modstand. „Mine holdkammerater forsøgte alle at forhindre mig i at rejse," siger han. „Det er ingen overdrivelse at sige, at det japanske mesterskab var alt, hvad mine holdkammerater havde arbejdet hen imod i deres ungdom. Det ville være den mest betydningsfulde begivenhed i deres liv."

Holdkammeraterne begyndte at beskylde Hidemasa for at desertere fra holdet og beskyldte ham for at forringe deres chancer for at vinde i den nationale konkurrence. „Hvorfor kan du ikke vente et år?" spurgte de. „Vi har arbejdet så hårdt." På andre tidspunkter sagde de: „Religion bør gøre mennesker lykkelige, så hvorfor får du os til at lide?"

„Jeg var taknemmelig for den støtte, som mine holdkammerater havde givet mig i min idrætskarriere," siger Hidemasa, „og jeg ønskede ikke at skuffe dem. Uden deres hjælp kunne jeg ikke havde opnået det, jeg gjorde. Hvis jeg rejste på mission, ville jeg ødelægge alt det, vi sammen havde arbejdet på at opbygge. Jeg ved præcis, hvordan de følte. Det var meget pinefuldt."

For at lette smerten søgte Hidemasa trøst i ord fra Kirkens ledere. Han fandt en udtalelse af præsident Ezra Taft Benson, som så ud til at passe på netop ham: „En af de vanskeligste prøver, der findes, er at skulle vælge mellem at behage Gud eller behage et andet menneske, som man elsker og respekterer . . . Vi må lade Gud, vore ånders Fader, få den største og mest dominerende indflydelse i vort liv . . . *Den største prøve i livet* er at være lydig mod Gud" („Det største bud – du skal elske Gud", Stjernen, juli 1988, s. 3-4).

Hidemasa følte sig styrket og trøstet efter at have læst dette. Men det var stadig umuligt for hans holdkammerater at forstå præsident Bensons ord eller missionskaldelsen. Så når hans holdkammerater generede ham, sagde han ingenting.

Endelig kom den sidste træningsdag – den 23. september 1989.

„Jeg vil aldrig glemme den dag," fortæller Hidemasa. „Jeg trænede og tænkte over, at jeg gerne ville give noget til dem på mit hold. Pludselig blev jeg tilkaldt af min træner. Han sagde barsk til mig: ,Dette er en træningssal for idrætsudøvere og ikke et sted for dig. Saml alle dine ting og forsvind.' "

Trist samlede Hidemasa sine ting og gjorde sig klar til at gå. Men da han for sidste gang forlod træningssalen, fik han et særligt vidnesbyrd fra Herren om, at han havde truffet den rette beslutning. Han skrev i sin dagbog:

„Mit liv som idrætsmand er forbi. Jeg vil aldrig igen træde ind i en gymnastiksal som konkurrencedeltager. I det øjeblik forstod jeg, at alt, hvad jeg havde arbejdet hen imod, var forbi, og jeg kunne ikke lade være med at græde. Alt, hele tilværelsen som gymnast, som jeg havde arbejdet så hårdt for at opbygge i de sidste ti år med skolemesterskaber, universitetsmesterskaber og det japanske mesterskab var forbi.

Med den meget intense erkendelse kastede jeg et blik tilbage på gymnastiksalen. Jeg følte, at der ikke var noget tilbage for mig der, udover et tomt mørke. Pludselig begyndte tårerne at løbe frit, som ville de rense mig. Det var ikke tårer af sorg, men mere tårer af taknemmelighed. Jeg følte stor taknemmelighed over for de mange mennesker, der havde støttet, hjulpet og opmuntret mig i de sidste ti år. Og jeg var oprigtigt taknemmelig over for Jesus Kristus for hans uovertrufne kærlighed og nåde. Jeg fry-

dede mig ved lejligheden til at vise ham min kærlighed."

I løbet af de næste par dage besøgte Hidemasa alle sine holdkammeraters hjem og fortalte hver enkelt af dem om sit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Deres indstilling ændredes på forbavsende vis.

Ældste Hidemasa Yatabe, til venstre, og en missionærkammerat sammen med præsident og søster N. Ralph Shino fra Missionærtræningscentret i Tokyo.

„Herren blødgjorde deres hjerter, og mange af dem begyndte at forstå min situation," fortæller Hidemasa.

Dagen før han forlod universitetet arrangerede hans holdkammerater en afskedsfest for ham. „Næsten alle mine tidligere holdkammerater deltog og kom med opmuntrende ord," siger Hidemasa. „En af dem lykønskede mig tilmed med min beslutning. Jeg fik lejlighed til at tale med dem om Frelseren, forkynde evangeliet og uddele eksemplarer af Mormons Bog."

Selv efter at Hidemasa forlod universitetet gjorde det ham ondt at tænke på sine holdkammerater og på det, han havde ladt bag sig. Men senere, da han tog til templet i Tokyo for at modtage sin begavelse, fik han endnu en oplevelse, som forstærkede hans beslutning.

„Da jeg gik ind i det celestiale værelse, mærkede jeg en stor åndelig opvågning, og jeg forstod omfanget af de velsignelser, som vor Fader i Himlen har reserveret til os. Jeg forstod, at set i et evigt perspektiv var det bedst for mig at drage på mission – og for min familie, og for mine tidligere holdkammerater.

Jeg blev genfødt i Jesus Kristus. Der er kraft og styrke i hans navn, og Satan er magtesløs over for en sådan styrke. Det er vidnesbyrdet, som jeg fik i templet."

Siden da har Hidemasa aldrig set sig tilbage. „Tro følger altid ofre," siger han. „Jeg vidner oprigtigt om, at uanset hvor stort et offer man bringer ved at adlyde vor Fader i Himlen, så vil man modtage velsignelser til gengæld måske hundrede gange, ja, måske tusind gange."

En af disse velsignelser er, at Hidemasas forældre nu bliver undervist af missionærerne. Og han holder sig stadig i kontakt med sine tidligere holdkammerater.

Hvad er prisen for lydighed? For Hidemasa Yatabe, studerende og gymnast, synes prisen høj. Men for *ældste* Hidemasa Yatabe er ingen pris for høj, hvis det betyder overholdelse af Herrens befalinger.

„Uanset hvor værdifuldt noget kan være, kan det aldrig erstatte den plads i herlighed og de velsignelser, som vor Fader i Himlen har reserveret til os," siger han. „Der vil komme en tid, hvor du vil få en evig belønning, uanset hvor stort et offer du bringer for at være et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." □

Ældste Hidemasa Yatabe fra Ushiku ward i staven i det østlige Tokyo tjener nu i Japan Fukuoka Mission. Denne artikel er skrevet på grundlag af en artikel i kirkens japanske tidsskrift Seito No Michi).

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds' Kvorum

NOGET

Da min søn Joseph var 12 år gammel, rejste han med mig til Kenya i Østafrika. Vi fløj til Nairobi, som er hovedstaden, og kørte derfra i bil til et område, der bebos af Masaier – et venligt, lykkeligt og smukt folk.

Da vi ankom til en landsby, var Joseph pludselig omgivet af 30-40 Masai-børn på sin egen alder. Børnene lo, smilede og talte til ham. De gjorde virkelig en stor indsats for at overvinde den enorme kultur- og sprogbarriere.

Vores guide forklarede, at vi befandt os i et fjerntliggende område, og at selvom disse børn havde set hvide *mennesker* før, så var Joseph sikkert den første hvide *dreng*, de havde set.

Jeg kunne se, at Joseph gerne ville være venlig, så jeg gav ham et stykke chokolade.

„Giv dem noget slik," sagde jeg.

Han åbnede papiret og knækkede et stykke af. Han forsøgte at give det til en dreng, der så ud til at være omkring 14 år. Jeg glemmer aldrig drengens reaktion. Han så på chokoladen og trak sig tilbage. Han ville overhovedet ikke røre det.

Derpå sagde jeg til Joseph: „Vis dem, at du spiser det."

Joseph spiste et stykke chokolade og gav så et andet stykke til den samme 14-årige dreng. Drengen kiggede på det, mens han holdt det i hånden. Han var mistænksom, idet han forsøgte at forstå, hvad det var. Så tog han en lillebitte bid, derpå en større, og så kom han hele stykket i munden. Man kunne se glæden i hans ansigt, da han for første gang smagte chokolade.

Vi uddelte chokolade til alle de andre børn, og de var ikke bange for at prøve det, for de havde set nogen, de kendte,

DEJLIGT OG SØDT

spise det, og han kunne lide det. Der var noget dejligt ved den chokolade.

Senere på vores rejse kom vi tilbage til den samme landsby. Straks da vi kom, blev vi omringet af den samme gruppe børn, og vi behøvede ingen oversætter for at vide, hvad de ønskede. De ønskede mere chokolade, mere af noget dejligt og sødt.

Jeg vil gerne sammenligne smagen af chokolade med smagen af Jesu Kristi evangelium. Selvom evangeliet er sødt og dejligt og godt, forstår andre mennesker det sommetider ikke, og det er svært at få dem til at tage bare en lille bid. Men hvis de tager den bid, og så en større, vil de opleve et vidunderligt øjeblik, hvor de kommer det i munden og smager den vidunderlige sødme.

Jeg tror, at vi som medlemmer af Kirken ligner min tolv-årige dreng meget, omgivet af en verden fuld af mennesker, som ønsker mere af noget, som de slet ikke forstår. Jeg tror, at mange bønner fra denne verdens beboere kun kan besvares af medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Herren har givet os den befaling at bringe evangeliet ud til alle nationer, folkeslag, tungemål og folk. Vi kan ikke sige: „De forstår det måske ikke." Vi må hjælpe dem. Der er intet, der vil være sødere for dem end evangeliet, intet, der vil velsigne dem mere end kundskab om sandheden.

Vi har noget dejligt og sødt, noget meget mere væsentligt end et stykke chokolade, noget der påvirker alle i al evighed. Vi har smagt evangeliet, og vi ved, at det er godt. Vi kan ikke, og vi må ikke ignorere muligheden for at hjælpe andre til også at smage det. □

Min søn Joseph var sikkert den første hvide *dreng*, de havde set.

FOTO: FORFATTEREN

„OM DIN SØSTER SYNDER IMOD DIG"

Nihla W. Judd

I Hjælpeforeningen talte vi om de tre grader af herlighed, da en søster gav nogle oplysninger om det telestiale rige. Jeg rakte straks hånden op. Jeg gav udtryk for, at de oplysninger, som søsteren var kommet med, var tvivlsomme. Jeg forklarede, at jeg havde overværet en anden undervisningssituation, hvor underviseren havde udtalt, at eftersom han aldrig havde set de pågældende oplysninger på tryk, var det sikkert kun en myte.

Allerede mens jeg talte, følte jeg mig skyldig i hjertet – ikke på grund af ordene, der var kommet ud af min mund, men fordi min reaktion havde været uforskammet og afbrydende uden hensyn til den anden søsters følelser. Jeg havde været for ivrig efter at rette oplysningerne.

Jeg søgte hen i nærheden af søsteren efter Hjælpeforeningen. Tilskyndelsen til at undskylde blev ved med at ringe i mine ører, men jeg ønskede fuldt ud at give udtryk for mine følelser og under fire øjne. Hele resten af dagen overvejede jeg mulige måder, hvorpå jeg kunne henvende mig til hende.

Endelig mandag morgen, da det meste af familien var taget på arbejde eller i skole, besluttede jeg at ringe til søsteren og forsøge at undskylde. Men før jeg kunne nå at ringe, ringede min telefon. I den anden ende var søsteren, som jeg ville ringe til. Hun takkede mig for den vidunderlige dag, som hun havde haft dagen før. Jeg blev forbløffet over hendes udtalelse; hvorfor ville hun takke mig for at have sat hende i en pinlig situation i Hjælpeforeningen? Men hun forklarede mig, at hun havde tilbragt hele dagen med at studere det emne. Hun fortalte om sin nyvundne viden og lærte også mig meget.

Selv om jeg ikke havde til hensigt at såre hende, kunne denne søster let være blevet fornærmet, da jeg rettede hende. Men hun valgte at udvikle sig gennem denne oplevelse og derefter tage tid til at lære mig noget.

Mit hjerte frydede sig, da jeg slog op i skriften og læste: „Og om din broder eller søster synder imod dig, skal du tage sagen op mellem jer alene, og om han eller hun bekender, så skal du lade dig forsone" (L&P 42:88) og „Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd" (L&P 64:9).

Jeg glemmer aldrig den lektion, som min søster – mit eksempel – gav mig den dag. ☐

Nihla W. Judd bor i Kaysville 22. ward i Utah.

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

„I tømrerens værksted" af Del Parson

Selv om vi kun ved lidt om Jesu barndom, skriver Lukas, ct „barnet voksede og blev stærkt og lyldtes af visdom", og at han var „lydig imod" sine jordiske forældre, Josef og Maria (Luk. 2:40, 51). Foruden undervisning i loven og skriften var det tidens skik, at sønner også lærte deres fars håndværk, og ved at gøre dette gik Jesus „frem i visdom og vækst og yndest hos gud og mennesker" (Luk. 2:52).

BETLEHEM

JORDANFLODEN

TABORBJERGET

GRAVEN I HAVEN

I kraft af sin guddommelighed kunne Herren have valgt et hvilket som helst sted på denne frodige planet at udføre sin mission. Han kunne have valgt et sted med frodig bevoksning og overdådig skønhed. I stedet valgte han et nøgent og regnfattigt land, som han gjorde helligt. I triumf vil han vende tilbage.

Se „I dette hellige land" på side 10.

PB MA 9102 DA

91982 110
DANISH